

Indonésie 2013 - Flores, Rinca, Sumbawa, Lombok, Bali, Java

Den 1

Sobota 16.11.2013, 8°C, 7:30, Třebívlice CZ

Ujeto 100 km, Letadlo 4500km

Vstávám ráno za pomoci našich mrňousů. Zlobí už od 6h ráno a do postele se zahnat nenechají. No tak nám nakonec nic jiného nezbude a musíme vylézt taky. Vstáváme před 7h a jdeme se dát snídani a pomalu dokončuji balení. Holky pojednou na rodinnou návštěvu pražáků a tak se odvezu rovnou na letiště. Koukáme na nějaké pohádky v TV, to asi protože je zítra ten státní svátek. Koukáme na nějaké příšerky, kde na konci malý kluk odjíždí a jedna z příšerek za ním běží až do vody a pak při loučení brečí. Na to se mě ptá Laura, proč brečí, jako bych tušil, co mě za chvíli čeká. Dítě jedno bláznivý. Dáme si ještě oběd a kafe a před 13h se vydáváme na cestu. Jedeme okolo Loun směrem na Slaný a pak po dálnici. Teda jestli se to dálnicí dá nazvat. Všude je omezení 80 a 60 km/h a jede se jedním nebo druhým pruhem. Normálně se jede tak možná 5km. Nicméně jede se pomalu, ale plynule a asi za hodinu jsme na letišti. Zastavujeme na parkovišti, kde vystupuju a loučím se s bandou. Ally to bere statečně, zato můj závislák Laura ihned začne brečet. Docela mě rozhodí. Nu už se jí to povedlo posledně. Nechce se se mnou ani rozloučit, asi spekuluje nad tím, že bez rozloučení neodejdu. Jsem s toho tak rozhozený, že se poradně nerozloučím ani s Káťou. Nasedají a odjíždějí. Já mířím do odletové haly na terminálu 1. Hledám, kde se odbavuje let společnosti Emirates. Je to hned na kraji haly a po chvíli jsem vyřízen. Bágl má 10kg, začínám trhat rekordy. Pak mířím k odbavení a vstupu do bezcelní zóny. Zakecám se tu s jedněmi spolucestujícími, kteří letí do Saigonu. Pokecáme a pak se vedle nás zastaví náš slavný p. Tvrdík. Tak jdeme raději k odbavení. Za odbavením se rozloučíme. Jdeme ještě na WC a já jdu najít mojí Gate. Ta je opět zase až na konci. Projdu rentgenem a čekám na vstup na palubu. Ten začíná v 15:05h. Snažím se odeslat email, ale nějak se to nedaří tak jdu na palubu. Posadím se na své místo a venku už pomalu slunce zapadá. Odlétáme přesně na čas v 15:50h. Letíme nad Prahou, směr Brno. Míjíme Slovensko, Maďarsko a přes Rumunsko se dostáváme nad Černé moře. Po jeho přeletu pokračujeme nad Tureckem a přelétáme nad kouskem Sýrie a pak letíme celou dobu přes Irák okolo Bagdádu podél hranic s Iránem. Okolo Kuvajtu se dostaneme nad Perský záliv a nad mořem už míříme rovnou do Dubaje. Cestou byly všude vidět plameny od vrtů. Nad

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Perským zálivem je zase vidět spousta lodí. Před Dubají se otáčíme na zpět a děláme si ještě jedno kolečko. Pak už začínáme klesat a pod námi se objevuje spousta světél. Mají osvětlené dálnice všude i v poušti. Pak už proletíme nad městem, za ním se ještě jednou otočíme a pak už jdeme na přistání. Vedle mě sedí holka s klukem. Holka je docela katastrofální. Pořád si okusuje nehty a kůži na prstech, pak pořád šteluje ovladač hlasitosti, až sestřelí kelímeček s vínem a celá se polije. Permanentně jí něco někam padá a tak podobně. Už i ten její si z ní dělá srandu, jestli jí není pět let. Další raritkou jsou nějakí rybáři, kteří se stihnou během cesty nalít, a tak je chodí letuška usměřňovat, protože vymysleli, že potřebují na záchod. Jedem to referuje letuška česky stylem "vždyť on se pochčije". Ach jo Češi. Jinak je přistání bez problémů a za chvíli už vystupujeme.

Den 2

Neděle 17.11.2013, 24°C, 0:40, Dubaj SAE

Ujeto km, Letadlo 7000 km

Jdu letištní halou a hledám gate B. Musím projít rentgenem a jít do prvního patra. Pomalu se courám chodbami, až najdu gate B16. Odlet mám až za 4h ve 4:40h. Problém je, že všechna místa jsou obsazená, tak si jdu sednout k jiné gate, kde je ještě nějaké místo. Pomalu i na chvíli usnu a tak mi to celkem uteče. Jen na té židli to není žádné pohodlí. Obdivuji některé cestující, jak tu spí po celou dobu bez hnutí. Ve 3:30h začne odbavování. Zajdu se ještě na WC. Pak projdu odbavením a dostanu se o jedno patro níž. Kde se zase čeká, až začne naložování. Jsou tu nějakí školáci ve stejných teplákových soupravách s nápisem Iraq. Asi jedou na nějakou soutěž. Po chvíli to vypukne a na palubu se jde podle zón. Já jdu mezi posledními. Nikam se mi nevejde batoh a tak si ho musím nacpat pod sebe pod sedačku. Mám strach, jak se sem poskládám. Letí se přes jih Indie v přímém směru na Indonésii. Letíme většinou jen nad mořem. Dostaneme dva emigrační dotazníky. Cesta trvá 8h a za jednu hodinu už zase svítá. Jinak se nic zvláštního neděje. Jen se pořád něčím cpeme. V tom je Emirates dobrý, i jídlo je dobré. Let se chýlí ke konci a my si zase dáváme kolečko nad mořem před přistáním. Při přistání, jsou zase vidět lodě okolní sopky a ostrovy. Nad pevninou už jsou malé chudé domky se spoustou odpadků okolo nic. Po chvíli jsme na zemi a zajíždíme k hale. Venku je 28°C a svítí slunce. Okolo rostou palmy. Vystupujeme a jdeme do haly, kde si nejprve zase zajdu na WC. Mezitím se fronta neskutečně zvětší. Jdu si stoupnout do té, kde je napsáno pasy, víza cizinci. Když si frontu skoro vystojím, dovím se od dvou chlapíků přede mnou, že musím nejdřív u té první fronty koupit nebo lépe řečeno zaplatit poplatek 25 USD za vízum. Pak se vracím na své místo v původní frontě, ta na rozdíl od té s poplatky postupuje minimální rychlostí. Po chvíli jsme u okénka, kde odevzdám první dotazník a jsem vyřízen a vpuštěn do Indonésie. Pak si jdu dál pro bágel. Ještě musím projít kontrolou a odevzdat druhý formulář co jsem dostal v letadle k vyplnění. Po kontrole už jsem v hale letiště. Jdu si k okénku vyměnit 200 USD v kursu 11.200 rupí za dolar. Dostanu 2.240.000 rupí. Pak jdu ven a zjišťuji co dál. Nabízí se mi jeden taxikář, že mě odveze na terminál 1, odkud prý létají vnitrostátní lety. Nenechám se a jdu do haly na informace. Zjistím, že vnitrostátní lety létají, také odtud z terminálu 2 akorát musím o jedno patro výš. Najdu společnost Lion air, kde letenka do Labujan Bajo na Floresu stojí 2,5 mil. Tak hledám další a u Merpati stojí 1,88 mil. Což jsou na naše 3.000 Kč. Tak se rozhodnu jí vzít, protože nevím, jestli to jinde taky letí a za kolik. K tomu bych ještě musel shánět přesun mezi terminály, i když před halou jsou zastávky shuttle busů, které mezi nimi jezdí. Jetí mi to v 5:30h, tak musím strávit ještě jednu noc na letišti. Pak jdu ven před halu, kde se posadím a něco malého pojím. Během chvíle v 18h místního času se stmívá. V 19h jdu zpět do haly a najdu si nějaké místo a dopisuji deník. Počasí venku je takové jak jsem předpokládal a tak doufám, že to bude i dál. Čekám v hale, ale nic se tu neděje. Jdu si koupit vodu za 15 tis rupí. Potkám ještě týmy Thajska a Filipín.

Den 3

Pondělí 18.11.2013, 28°C, 0:00, Jakarta, Java, Indonésie

Ujeto 2 km, Letadlo 1500 km

Jdu si lehnout do haly, kde už moc lidí není. Natáhnu se na jedné lavici, kde jsou i místní letící na dovolenou do Izraele a Egypta. S jedním pánem trochu pokecáme. Sleduji hodiny a občas na chvíli usnu. Koukám, jak okolo mě lezou šváby a dokonce lezou i po lavici okolo mě. Tak se přesouvám o dvě lavice dál, abych byl kousek dál od zdroje. Vypadá to, že lezou z boudy jedné letecké kanceláře. Ve 3:30h se balím a jdu k odbavení. Musím zase platit nějakou odletovou taxu 40 tis rupí. Projdu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

obvyklými kontrolami a dostanu se do bezcelní zóny. Hledám svou Gate. Moc lidí tu zatím není, ale docela rychle se to plní. Po 5h začne nalodování na palubu malého beoeingu. Po startu během chvíle svítá a my míříme dál tentokrát na Bali do Denapasaru. Cesta uběhne docela rychle a po hodině a půl přistáváme. Letiště je postaveno, tak že vybíhá do moře a tak mám pocit, že každou chvíli sebou pláceme do vody. Po chvíli jsme u haly. Musíme vystoupit na letištní plochu a jít do haly. Tady musím počkat na odbavení pak zase vyběhnout z haly na plochu a do autobusu. Ten nás s dalšími cestujícími odveze zase jinam, kde zase do haly a projít ke své gate. Tady zase naskočíme do dalšího autobusu. Ten nás odveze k vrtulovému letadlu, které už očividně něco pamatuje. Tak to jsme zvědav, jak tohle poletí. Jestli přežiju tohle tak už pak asi všechno. Nastupujeme zadem a já sedím zrovna vedle vrtule. Tady už jede sousta baňůžkářů, ale všichni ze západní Evropy. Jsou tu Němci, Belgičani Angličani a Holanďani. Letíme zase hodinu a půl. Přistáváme na Floresu v Labujan Bajo. Je to bod odkud se jezdí trajekty nazpět anebo k ostrovům Rinka a Komodo. Přistání je docela drsné a dráha na tom není o moc líp. Letištní hala se právě staví. Venku je cedule, která nás tu vítá a dole pod ní je socha Varana. Jdu do haly a hned se mi nabízejí taxikáři. Za auto 50 a za motorku 20 tis. Čekám na bágel a pak jdu na parkoviště společně s párem Angličanů. Bereme spolu auto a dělíme se na třetiny. Platím tedy 18 tis. Odveze nás jen kousek přes kopec, kde je město. Teda jestli se to městem nazývat dá. Je to spíš ošuntělá díra s horou odpadků všude okolo. Stejně tak i vypadá většina domů. V podstatě tu není vůbec nic zajímavého. Zastavuje nám hned před hotelem Gardena. Jdu se zeptat na ubytování a Angličani jdou rovnou do jednoho potápěčského obchodu něco vyřizovat. Na recepci nemile zjišťuji, že ceny se oproti LP z roku 2010 zdvojnásobily. Nejlevnější pokoj je za 140 tis rupí. Tak se jdu na něj podívat. Je to rákosová chýše s koupelnou. Docela to jde. Mám i výhled na moře. Jsem docela unavený, ale spát se nedá. Venku i v chýši je vedro 32C. Tak si jdu dát sprchu a chvíli odpočívám. Pak se jdu podívat ven a zjišťuji šílené ceny za výlety na ostrovy s Varany. Lidí tu bydlí v boudách a na druhé straně by nevěděli co za to chtít. Všude se to pohybuje okolo 900 tis bez vstupného, průvodce a poplatku za foto, To se musí zaplatit ještě zvlášť. Nakonec najdu jednu kancelář, kde je to za 900 tis včetně všeho. Kdyby, jsme byli dva, tak by to stálo 500 tis. Pak hned vedle zahlédnu ceduli, že hledají ještě další lidi na výlet k drakům Tak se tam jdu zeptat a jelikož mám i vlastní šnorchl a brýle tak mi udělá cenu na 230 tis. plus těch 140 tis za poplatky u vstupu do parku. Projdu si ještě zbytek města, ale žádnou jinou nabídku nenajdu. Zajdu až na úplný konec města, kde je smradlavá řeka s horou odpadků, slepicemi a hrajičímí si dětmi. Pak se vracím zpět a jdu se podívat k moři na pobřeží. To se buduje a tak je tu spousta prachu a jiného bince. Chvilí si tu posedím a pak se jdu podívat do přístavu. Zjišťuji, odkud jezdí autobusy na Lombok za 300 tis a loď do Sape. Pak se zase vracím zpět a jdu si koupit vodu za 5 tis. Zajdu do kanceláře a zaplatím 230 tis a 15 za ploutve. Vracím se do hotelu, jdu si dát sprchu. Nejde světlo, tak to zmáknou potmě. Za chvíli ho zapnou. Dopisuju deník, ale nejde mi to uložit, tak o všechno přijdu a musím založit nový soubor. Pak jdu na večeři, kde si dám brutálně pálivé těstoviny za 55 tis. Dopisuju deník v restauraci a po zaplacení si ještě zajdu do města pro jednu vodu na pití. Potom to zabalím a snad se konečně vyspím. Celý den bylo přes 32C.

Den 4

Úterý 19.11.2013, 27°C, 6:00, Labuan Bajo, Flores, Rinca, Indonésie

Ujeto 0 km, Loď 4,5h

V noci se blýská, hřmí a později začne pršet. Vstávám v 6h a venku není ani poznat, že v noci přšelo. Jdu před 7h do kanceláře společnosti, kde jsem si včera večer zaplatil cestu, do národního parku Komodo. Venku je dusno a než dojdou do kanceláře tak ze mě pěkně teče. Přišel jsem první, z ostatních cestujících tu zatím nikdo není. Dostaví se těsně před 7h. Složení je pestrobarevné. Všichni jsme Evropané. Jsou tu Holanďané, Poláci, Švýcaři, Němci, Francouzi. Dohromady je nás 12. Půjčují si ještě věci na šnorchlování a pak jdeme do přístavu k lodi. Je to přímo na betonovém molu, kde kotví takové bárky. Po cestě začíná drobně poprchávat. Než se všichni nalodíme tak se rozprší docela pěkně. Schováváme se pod střechu přístřešku na lodi. Déšť jde ale šikmo a tak to není nic moc platné. Vytahuji pláštěnku a batoh dávám do nepromokavého pytle, který jsem si vzal sebou. Jedeme směrem na jih asi dvě hodiny. Jedeme okolo pěkných ostrůvků, a jsou vidět místa, kde je zataženo a kde prší. Déšť ustává a občas se ukáže nějaká ta přeháňka. Cestou je na co koukat, tak to docela uteče. Vidíme létající ryby, spoustu ptáků a dokonce i Delfína. Dojíždíme na ostrov Rinca, kde vystupujeme a jdeme, do národního parku Komodo. Projdeme kousek po zaplavovaném dnu za mangrovníky k budovám, kde si musíme koupit lístky. Cestou zahlédnu malou opici. V kanceláři kupuji

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

lístek za 20 tis, 20 tis za průvodce Rangera, 50 tis povolení na focení a 50 tis nějakou místní taxu. Všichni se smejí, jak si vymýšlejí ty jejich poplatky všude a na všechno. Takže to dohromady dělá oněch 140 tis. Během placení se přizene brutální bouřka a pěkně lije. Čekáme, až to přestane asi tak 45 minut. Potom se vydáváme na cestu. Naše skupina má 12 členů a k tomu tři průvodci. Ti mají dřevěný klacek a na konci je rozvětvený, takže tvoří takovou velkou vidličku. Pochopil jsem, že pokud nás vezme útokem varan tak ho budou těmi vidličkami odstrkovat. No snad to neuvidím v reálu. Jako první jdeme k ceduli, kde jsou zobrazeny trasy treků po ostrově. Také tvrdí, že nemůžou zaručit, jestli nějakého varana vůbec uvidíme. Můžete si vybrat, kterou chcete. Skupina se musí shodnout na jednom z nich. Nakonec volíme středně dlouhý. Ten má trvat asi 2h. Jdeme tedy dál a po kousku narazíme na jednoho obrovského varana. Je to kus, který má přes 2m. Udělám si foto, rangeři obdivují můj fotoaparát, obzvláště s teleobjektivem, který sem táhnu hlavně kvůli tomuto. No jsem spokojený a udělám spoustu fotek. Ani si nevšimnu, že hned o kousek dál se u cesty povalují další čtyři. Udělám foto i těchto kousků. Vypadají, že jsou zvyklí a asi je tu krmí, aby turisté něco viděli, když už sem přijedou. Bavíme se s ostatními a s rangery. Všichni vychvalují tento ostrov před Komodem, prý je lepší. Na internetu jsem to také četl a tak tomu budeme věřit. Pak jdeme dál, zahlédneme nějaké ptáky připomínající slepice. Míříme dál k hnízdišti varanů. Je to taková kupka hlíny s dírami, do kterých samice nakladou něco mezi 15 až 30 vajec. Jedna ze samic je schovaná hned vedle v křoví. Tak jí také vyfotím. Pak jdeme dál do otevřené savany, která tvoří 75% ostrova. Nejprve jdeme okolo rozbahněného potoka, okolo kterého je všude naděláno od buvolů. Zase začíná poprchávat a tak si při výstupu na jeden z kopců nasazují pláštěnku. Z vrcholu je pěkný výhled na zátoku, do které jsme přijeli a kde kotví naše bárka. Udělám si tu několik fotek a Ranger si všimne mého přívěsku s fotografiemi holek na batohu. Tak pokecáme, prý má taky takové. Pak už se vracíme zpět k budovám v parku. Zajdeme si na WC a pak už jdeme rovnou ke kotvišti. Během toho zase začne pořádně pršet. Než se vymanévruje loď, tak je její obsluha turch a my všichni jsme na tom dost podobně. Hodím na sebe pláštěnku a tak to docela jde. Vydáváme se na zpáteční plavbu. Je zataženo a na moři se dost ochladilo. Chvillemi není skoro nic vidět. No teď to vypadá, že to hned tak asi nepřejde. Cestou dostáváme oběd, který byl v ceně. Jedem stejnou cestou zpět a asi v poslední třetině konečně děšť polevuje a jen kape. Máme ještě zastávku na šnorchlování, ale všichni jsou dost mokří tak se nikomu do vody nechce. Šnorchlování se tedy vynechává a jede se rovnou zpět do přístavu. Poslední kousek cesty ale vede na otevřeném moři a vlny jsou tak 2m velké. Mám dost obavy, jestli tohle ta bárka vydrží. Loď lítá nahoru a dolů tak, že i my s lavicí lítáme zleva doprava po palubě. No tohle už není sranda. Loď se propadne za vlnou a zapíchne se předí do vody. Hýbe se do všech stran. Musím říct, že jsem se nikdy ničeho takového nebál, ale tady to vidím dost špatně a napadají mě nejrůznější myšlenky. No snad to nějak přežijeme. Po palubě lítá všechno taky sem a tam. Výraz našeho kapitána tomu taky moc nepřidává. Musím říct, že město už je na dohled a já se můžu dočkat, až tam budeme. Jezdíme cikcak, abychom přejížděli vlny kolmo. Nakonec se z toho nejhoršího úseku dostaneme ven a všichni si oddechnou. Do přístavu dojedeme v 15h zase poprchává. Jdeme do kanceláře vrátit zapůjčené vybavení. Přes cestu vedoucí do přístavu jezdí nákladní auta a vozí kameny na to staveniště, kde jsem se byl včera podívat. Dnes už to nepráší, dnes už se to změnilo v brutální bahniště, přes které musíme projít. Tady na ostrově už je zase tepleji, ale oproti včerejšku se stejně dost ochladilo. I místní říkají, že včerejší noc byla hodně horká. Pak se rozloučím s ostatními a vracím se zpět do hotelu. Já jdu s Poláky, ti bydlí ještě nade mnou. Na pokoji dám sušit věci a jdu se chvíli natáhnout. Venku stále prší. Tak ještě dopisuji deník. Jdu ven do města, se podívat, jestli se nedá někde koupit redukce mikro USB na samici USB. Projdu celé město a nikde nic neseženu, nemají ani čtečky na mikro USB. Po cestě narazím na jednu restauraci, kterou mají Italové. Dám si u nich pizzu za 46 tis. a k tomu ještě bez tax. Což je tady asi zázrak. Po večeři se vracím zpět do hotelu. Cestou zjišťuji, že hotel Gardena a hotel na ostrově Seraya má stejné majitele. A pokud se ubytuju u nich, mám dopravu v ceně za hotel. Za hotel chtějí 230 tis. Doprava jinde vychází na 200 tis jedna cesta. Pokud by jste chtěli jet zpět druhý den, tak zaplatíte dopravu 2x. Tak takhle by to docela šlo, uvidím zítra, podle toho jaké bude počasí. Jdu poslat nějaké zprávy domu a pokecám se sousedy z Ukrajiny a dole u restaurace pak s jedním starším párem z Francie. O něco později jdu spát, protože se letos nemůžu nějak srovnat a spím roztrhaně a maximálně hodinu v kuse.

Den 5

Středa 20.11.2013, 35°C, 9:00, Labuan Bajo, Flores, Indonésie

Ujeto 10 km

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

V noci zase sem tam prší, ale míň než včera. Ráno vstávám v 8:30h a po 9h jdu dolů k recepci na snídani. Tam si ke mně posadí Poláci, s kterými jsme byli včera na Rince. Kecáme co dnes dělat a kdo má jaké plány, Potkáváme ještě dvě skupinky ze včerejší výpravy. Všichni říkají, že po tom včerejšku dnes nic neplánují a udělají si odpočinkový den. V LP jsem zjistil, že okolo ostrovů není nic zvláštního, když se tam na tom rozbouřeném moři loď potopí. Stejně by mě to od této výpravy neodradilo. Okolo jedenácté se vracím do pokoje, vyperu si nějaké věci a pak se jdu podívat do ulic. Rozhodl jsem se, že se dnes zajedu podívat do nedalekých jeskyň u vesnice Batu Cermin. Kluk co obsluhuje v restauraci, mi říká, že jede domů na dovolenou a nabízí mi ať jedu s ním k němu domu. Bohužel já musím spíš na druhou stranu on je z Rutengu. Hned před hotelem se mě ptá jedem motorkář, jestli nepotřebuji odvoz. Dle vlastních zkušeností se těchto co vystávají přímo před hotelem a číhají na turisty, jsou pěkně vyčuraný a nevědí co chtějí. No nedá mi to a zeptám se ho na cestu na Batu Cermin. Na to mi vyplázne cenu 100 tis. Směju se a odcházím. Jede za mnou a nabízí 50 tis. Říkán, že ne a jdu do marketu koupit si vodu. Ptám se prodavačky, jak se dá dostat nejlépe k jeskyním. Říká, že buď Bemou a nebo s někým na motorce. Na to jí odpovídám, že jsou drahý. Kouká na mě s takovým vyděšeným výrazem a opakuje drahý. No tak jí vyprávím své story o odvozu za 100 tis a málem to s ní sekne. Říká, že normální cena je 10 tis. Tak chce zastavit jedno Bemo, ale nevidí jí. Tak zastavuje nějakého motorkáře a domlouvá s ním cenu. Problém je jen ten, že neumí slovo anglicky a asi moc dobře nepochopil, kam chci jet. Vysledoval jsem to podle toho, že na každé křižovatce se mě ptá, jestli má jet doprava nebo doleva. No nakonec zajede přímo do vesnice a každou díru, kterou projede tak narazí motorka ráfkem do země jak má měkké kolo. Nakonec se ptá, ale nedomluví se, protože neví, kam chci jet. Pak najdeme jiného motorkáře, který umí anglicky. Tak já mu řeknu, kam chci jet a on to pak vysvětlí řidiči. Tak pokračujeme v původním směru a dojedeme na další křižovatku, kde se ještě jednou ptá. Naviguje nás hned několik místních, je to totiž přímo před námi po takové kamenité cestě. Na cestě zadní ráfek docela brečí a škemrá o slitování. Po chvíli jsme před jednou menší budovou, ve které leží jeden chlápek. Zaplatím řidiči a ten se ještě omlouvá, že bloudil. Pak jdu k chlapíkovi, který ode mě vybere vstupné 30 tis. V ceně je i jeho služba coby jako průvodce. Udělám si foto u vstupu a můj průvodce jde pro helmy. Jdeme po vydlážděném chodníku mezi bambusy do tropického lesa. Na stromech skáčou a vřeští opice. Projdeme přes staveniště, které spíš připomíná smetiště, až ke skále. U ní je otvor, ze kterého vedou schody, a o kus dál je jiný podobný. Ten první je východ a vchod, je o kousek dál. Na skalách rostou stromy a dolů spouštění jen dlouhé kořeny. Projdeme do malé jeskyně, kde jsou staré suché krápníky. V centru je pak jedna větší jeskyně a po pravé straně je pak díra, která má tak metr na výšku. Touto dírou prolezeme na bobku a po čtyřech dál. Dostaneme se mezi úzké stěny jako v kaňonu. Projdeme asi 30m do jednoho domu, který je docela velký. Jsou v něm netopýři a jedovatí pavouci. Nakonec se nám podaří najít od všeho něco a mě se to podaří i v této naprosté tmě udělat foto. Chvilí to tu prolézáme. Ukazuje mi ještě zkamenělinu hada a jedem útvar na stropě připomínající želvu. Pak se vracíme stejnou cestou zpět a v jednom místě je ve stropě díra. Tou sem může trochu světla a mezi 11 a 12h do něj přímo svítí slunce. To se leskne na stěnách kaňonu. Říkají tomuto úkazu zrcadlová skála. Většinou je jeskyně suchá, ale v období dešťů může být uvnitř voda. Ta se za nedlouho vsákne do bahnitého podloží. Jelikož včera slušně přšelo tak je tu mokro a po skalách ze shora stříká jemně voda. Nakonec zase vylezeme stejnou cestou ven a jdeme se podívat do ještě jedné části vedoucí k východu. Je tu plac se stromy a jiné pak rostou na skalách a dolů spouštějí své dlouhé rovné kořeny. Sejdeme dolů po schodech a pak stejnou cestou míříme zase ke vchodu. Posadím se chvíli v té budově, kde nikdo není. Jdou okolo děti ze školy a pak přijdou ještě nějakí dělníci. Chvilku ještě pokecáme a já se pak ještě zajdu podívat kousek do lesa mezi bambusy. Potom se vydávám po kamenité cestě ven z parku k silnici. Jdu na druhou stranu, než odkud jsme sem přijeli. Procházím nějakými vesničkami a lidé mě zdraví a mávají mi. Každý kdo jede okolo, se mě ptá, jestli nepotřebuji svést. Dojdu na křižovatku se sochami, kde jsme předtím špatně odbočili. Jdu doprava a po asi 500m se ptám v jednom obchodě na směr k letišti. Dozví se, že jdu špatně a že se musím vrátit. Pak musím dojít na první semafor tam se dát doprava a na druhém taktéž. Podle tohoto návodu už jdu správně, ale pro jistotu se ještě ptám. Na druhé křižovatce, což je mimochodem křižovatka přímo nad centrem Labuan Baja se zastavuji v jedné kanceláři, kde prodávají letenky. Cena do Denpasaru je 1 milion. Tak jdu kousek doprava, koupím si vodu za 5 tis a na další křižovatce se dám dolů z kopce. Po asi 300m jsem dole na hlavní ulici. Koukám, jak tu mají podšalovaný barák a asi 20 lidí tu dělá řetěz a betonují. Pak se vedle zastaví kluk, co vozí na rudlíku zboží. Veze na něm i spoustu vajec. Prostě ho pustí, rudlík dopadne na zem, z vajec něco vyletí ven, ale vůbec ho to netrápí. No mazec. Pak jdu zpět do hotelu, kde si dám sprchu a odpočívám. Po ulicích všude běhají krysy. Zajdu se domluvit na cestě na ostrov Serya. Kdo bydlí v

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

hotelu Gardena má cestu zdarma. Po setmění se vydávám na večeři do bufetu. Jí se tu skvěle za 20 tis. Jsou tu i sousedé z hotelu. Tak si k nim přisednu ona je Němka a on je Švéd. Pokecáme o cestování a tak podobně a skvěle se tu najíme. Zajdu do marketu pro něco k jídlu, říkali, že na ostrově je jen jedna drahá restaurace. Potom se vracím do hotelu, kde dopisuji deník. Přizene se zase jeden pěkný slejvák a po něm se začnou rojit komáři. Tak raději prchám zpět do pokoje. Konečně jsem vysledoval, co mi to v pokoji vydává za podivný zvuk. Zní to jako GeeeKooo. Podle toho se asi jmenují ta zvířátka, které mi tu všude pobíhají.

Den 6

Čtvrtek 21.11.2013, 32°C, 8:00, Labuan Bajo, Flores, Indonésie

Ujeto 0 km, Lod' 1h

V noci se zase občas přiženou bouřky, které trvají chvíli, a pak je zase klid. No jedna teda byla slušná, lilo tak, že to byl pěkný hukot na střeše. Ráno se probouzím po 8h. Vlastně probouzím se, se nedá říct, protože jsem zatím ještě nespal jedinou noc v kuse. Budím se pravidelně po hodině, nebo hodině a půl. Tak si dám očistu a jdu na recepci, kde si dám snídani. Na výběr je omeleta, volské oko, smažená rýže se zeleninou, okurka a nějaké čipsy. Také si můžete udělat toust. Na výběr je ještě mezi čajem a kafem. Dám si na otestování tu omeletu, ale jinak si udělám dva tousty s vejcem a k tomu dám čaj. Pak se vracím do své chajdy, kde si sbalím věci a odnesu je na recepci. Právě je 10h a tak mám ještě hodinu čas. Odevzdám klíče jedné z uklízeček. Na recepci si pokecáme se starším párem z Kanady a pak přijdou holky ze Švýcarska, které také jedou na ostro Seraya. Chvilí před odjezdem se k nám ještě přidají dvě paní z Francie. Pevně doufám, že nás dnes čeká klidnější plavba, než ta poslední. V 11h přichází nějaký kluk a my se vydáváme s ním do přístavu, tam kde je rybí market. Jdeme dovnitř a okolo břehu z jeho pravé strany. Zde kotví několik lodí. Jedna z nich je ta, s kterou pojedeme my. Nevypadá o moc líp než ta předchozí, ba spíše naopak. Sedí se na zemi a na palubě je jen kormidlo a výfuk od motoru. Usadíme se pod plachtou, která tvoří střechu, a čekáme, až se dostaví i zbytek posádky. Okolo marketu je bordel a brutální smrad, tečou tu splašky a tak podobně. Vyrážíme okolo 11:30h na jihu je naprosto černo, ale na severu to vypadá dobře. Jen co odplujeme muselo v Labuan Bajo pěkně sprchnout. Nám cesta trvala hodinu a na otevřeném moři to trochu házelo, ale oproti poslednímu zážitku to nic nebylo. Také jsem se dozvěděl, že musím odjet do 25.11. protože pak nebudou týden jezdit trajekty. To bych snad měl bez problémů stihnout. Obeplujeme ostrov dokola a po chvílce přistáváme v malé zátocce. Už z dálky je vidět několik chýší na pláži. Musím konstatovat, že to vypadá skvěle. Lod' se zapíchne do písku u břehu a musí se hupnout do vody. Skočím do moře a mám šok. Něco takového jsem ještě nezažil je to jako skočit do vany. No to je super. Voda je snad teplejší než vzduch. Jdeme do hlavní budovy, kde je jakási taková restaurace. Tady dostaneme instrukce o šetření vodou a podobně. Pak nám přidělí chajdy a jdeme se ubytovat. Já vyfasoval 6. Prima je, že je tu jen omezená kapacita a tak se člověk vyhne davům. Ubytuji se, pokecám se sousedy Francouzi. Pak se jdu pustit do šnorchlování. Je to super. Voda jak kafe, tak se v ní válím snad dvě hodiny. Nejprve je mělké dno s řasami a sem tam korály. Mezi tím je spousta obrovských hvězdic a okurek. Pak se dostanu na korálový útes, který padá kolmo do hloubky. Voda je nádherně čistá a je tu spousta korálů všech možných barev, tvarů a velikostí. Všude jsou snad tisíce ryb od malých až po obrovská hejna. Narazím na Klauny v sasance jako v Nemu. Je to až neuvěřitelné. Pak plavu dál ke kanálu mezi ostrovy a vidím velké ryby, které jsou větší než já. Jednu se mi podaří vyfotit. Pak zahlédnu něco vedle mě tak se otočím a koukám na to puntikaté tělo. Okolo proplavala Manta. Pak plavu dál a zahlédnu něco pod sebou dole v hloubce. Tak se otočím a sleduji to. Po chvílce zjistím, že je to obrovská želva. Bohužel je moc hluboko a tak se mi jí nepodařilo vyfotit. Koukám na obrovské modré hvězdice a spoustu barevných ryb jak v TV. No ale kam se ta TV hrabe. Pomalu to balím a vracím se zpět. Pak potkám jednoho souseda z Portugalska a tak mu vyprávím o želvě. Ukazuju mu, kde byla a tak podobně a nakonec se mu podaří najít jinou a vyfotit jí. Zbytek dne trávím u chajdy, kde skoro usínám. Pak si jdu ještě jednou zaplavat, ale zatahuje se a začne zase pršet. Trvá to tak 15 min a je to zase pryč. Moře se na chvíli víc rozhoupalo a zakalilo. Tak jdu ven z vody a vracím se k chajdě. Převlíknu se a chystám se dopsat deník. Pak se staví soused s fotkama želvy. Nedaří se nám propojit bluetoothem tablety a tak zkoušíme kde co. Nakonec dáme do mého tabletu jeho kartu a zkopírujeme to do paměti tabletu. Zajdeme ještě společně na kopec za pláží a děláme foto západu slunce. Myslel jsem si, že jen já jsem takový cvok, co sebou táhne dva foťáky dva objektivy a tablet. Ale oni toho mají ještě víc, dokonce mají i dvě zrcadlovky. Není to žádná sláva, je zase zataženo, ale je to dobrý. Vracíme se zpět a jí konečně u chajdy dopíši deník a pak sin jdu dát

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

něco k jídlu. Venku je teplo, 10m odemně šplouchá moře no super. Vegetím na verandě dokud nezačnou otravovat komáři a pak zalezu pod moskitiéru.

Den 7

Pátek 22.11.2013, 34°C, 8:00, Suraya, Flores, Indonésie

Ujeto 0 km

V noci se zase několikrát přiznenou bouřky. Jinak spím klasicky, pořád nechápu, proč nespím v kuse. Nejspíš to bude tím, posunem asi si na to pořád nemůžu zvyknout. Doma mi to po změně času taky zabere tak 14 dní. Vstávám po 8h a venku už je zase teplo, no lépe řečeno ono je teplo pořád. Koukám na lidi, kteří odjíždějí a jsou i mezi nimi Francouzky se kterými jsme včera přijeli. Odjíždí také Francouz, který bydlel vedle mě. Koukám, že nastupují do malého motorového člunu, který je odveze k lodi opodál. Koukám proč, a on je odliv a hladina klesla o více jak metr. Tam kde jsem včera šnorchloval a stál ve vodě po prsa, se teď dá jít po suchu. Jdu se tam po souši projít a na zpáteční cestě potkávám Portugalce, kteří také brouzdají po pláži. Říkají mi, že u nás před bungalovama zahlédli mořského hada. Jdu se na něj podívat. Chvilí ho hledám v řasách, protože je černě pruhovaný a jinak je světlý jako písek tak není skoro vidět. Udělám si nějaké foto a pak jdu na snídani. Na recepci jsem těsně před 9h a dostanu toust s vejcem a k tomu si dám čaj. Po snídani se vracím do své chajdy, kde si vezmu věci a vydávám se do rybářské vesnice na druhé straně ostrova. Projdu plotem, který tu odděluje část ostrova, aby do naší části nechodily kozy. Jeden místní se mě ptá, kam chci jít. Říkám, že se jen někam projít. Tak říká, že můžu rovně po pobřeží anebo se dát cestou vpravo, která vede do vesnice. Jdu tedy do vesnice. Přejdu přes kopec na druhou stranu ostrova a po břehu a kus mezi kozami dojdou na kraj vesnice. Je postavena v nejnižším a nejužším místě ostrova. Sahá tak od jednoho břehu k druhému. Na vodě jsou zakotveny rybářské loďky. Z jedné na mě pořvává jeden rybář "heloo ser". Tak mu mávám, i když nikoho nevidím. Pak jdu do vesnice a právě dětem končí škola, tak se všechny vrhnou ke mně, a chtějí, abych si je vyfotil. Tak neodolám a udělám několik fotek. Pak se ještě procházím vesnicí a dělám si nějaké foto domků na kůlech. Jinak je ve vesnici taky pěkný bordel. Prostředkem protéká stoka. Dojdu na druhou stranu a nějaký kluk tu prohání klackem pneumatiku od motorky. Vylejksnu je taky, kdy mi tak pěkně pózují. Pak se jdu podívat na velké molo a z něj dělám foto vesnice a lodí kolem. Vracím se zpět, projdu vesnicí a po tomto druhém pobřeží se vydávám na zpáteční cestu. Ve vesnici mi lidi mávají a volají na mě. Pak jdu po pobřeží zpět a pozoruji létající ryby, o kus dál kraby a v jednom místě, když jdu po pláži, plave okolo mě malý rejnok. Zkusím udělat foto, ale přes hladinu je to rozmazané. Pomalu docházím k plotu pro kozy a začíná kapat. Dojdu pod první chajdu, kde se pod střechem schovám, než to přejde. Po asi 15 min je po dešti a já se vracím do své chajdy. Zajdu si koupit vodu a pak se vydávám na šnorchlování. Ve vodě jsem přes 2h a vidím spoustu zajímavých korálů, ryb a jiných živočichů. Když vylezu, natáhnu se na pláži a snad i na chvíli usnu. Pak si jdu ještě jednou zašnorchlovat. Tentokrát zahlédnu jednoho rejnoka v hloubce pode mnou, jednu hodně velkou rybu a jednoho nádherného Perutýna, který se vůbec nebojí. Ví proč. Bohužel, ale mám vybitou baterii, tak nemám jeho foto. Po návratu udělám očistu, dám si něco k jídlu a jdu se podívat na západ slunce. Vylezu na nejvyšší kopec, který je hned za našimi bungalovami. Sejde se nás tu pět, ale ze západu nic není, protože v místě, kde slunce zapadá, jsou bouřkové mraky. Před setměním se vracím zpět dolů na pláž. Beru si věci a jdu do recepce napsat deník a dobít baterie. Koukám, jak tu řádí docela velký gekon a chytá zblblé mouchy, které spadnou na zem od žárovky. Později jdu spát. Sousedé z Portugalska nabízejí odvoz z ostrova až odpoledne, ale muselo by se to zaplatit. Odvoz zdarma je v 9h ráno. No tak to vymyslíme ráno.

Den 8

Sobota 23.11.2013, 34°C, 8:00, Suraya, Flores, Indonésie

Ujeto 0 km, Loď 1h

V noci bylo naprosto jasno a ani nezapršelo. Dnes už se mi spalo trochu lépe, ale i tak jsem se budil a nemohl jsem usnout. Vstávám po 7h a sousedky ze Švýcarska balí, Jedné z nich je nějak špatně, tak říkají, že se přesunou do Labuan Baja a budou relaxovat tam. Já se rozhoduji zůstat a jet až odpoledne s Portugalcem. Užiji si ještě pořádně potápěním za samotný výlet na šnorchlování bych jinak zaplatil mnohem více. Jdu si zaplavat ještě při odlivu, kdy je málo vody. Korály sou blíž k hladině a tak se dá lépe fotit. Dnes je, ale trochu kalnější voda. To, ale vyhnalo snad všechny ryby na shánění jídla. Jsou jich všude snad milióny. Je to fantazie, vypadá to jako obrovské akvárium. Bohužel kromě

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

již dobře známé klasiky na nic zvláštního nenarazím. Je silný proud a tak jsem po dvou hodinách plavání nějaký unavený. Opouštím moře kanálem, kudy vplouvají lodě, abych nepoškodil žádný z korálů. Pak se vracím zabalit si bágel a odnesu ho za kolegy do recepce. Na recepci sedíme a povídáme si s ostatními, co tu zbyli. Dám si kafe za 5,5 tis a odpočíváme. Taky je tu jeden Američan, který už je tu snad tři měsíce. Potom přijede loď, ale nikoho nepřiveze. Teda jen tu Francouzku, která přijela už včera a dnes ráno si odjela do Labuan Baja koupit lístek na letadlo. Domlouváme se na odvozu v 15h. Zaplatíme odvoz a za hotel. Cena je tu 220 tis a jídlo se dá pořídit od 20 tis. Tak máme čas ještě na jedno potápění. Jdu do vody asi ve 12:30h a jsem tam do 14h. Tentokrát se rozhoduji plavat na úplně druhou stranu. Dnes jsou silné proudy a dost mě unavily. Plavu zase kanálem a nechávám se jen unášet proudem podél korálové bariéry dál k další pláži, po které jsem se včera vracel z vesnice. V další zátoce, je hned poznat, že tu není takový ruch a narazím tu hned na jednoho puntíkatého rejnoka. Pak o kus dál narazím na dlouhého mořského hada. Podaří se mi ho vyfotit, ale nechci ho moc dráždit. Je asi 10x jedovatější než kobra. Pak narazím na dlouhé ryby stojící v proudu a skoro přehlédnu obrovskou želvu sedící na dně. Vypadá, že si mě nevšímá, a když jsem kousek od ní, vyrazí k hladině se nadechnout. Plave těsně okolo mě a tak se povede udělat několik pěkných fotek. Paráda jsem, spokojen. Tenhle den opravdu stál za to. Ještě se chvíli motám okolo a pak se vracím ke břehu. Vylezu z vody ven a po pláži se vracím zpět do recepce. Během půl hodiny se vrací loď. Po 15h jsme na palubě, a vydáváme se, směr Labuan Bajo. Plujeme, asi hodinu na otevřeném moři to zase slušně hází a cáká na nás. Dojedeme k molu, kde zakotvíme a jdeme zpět do hotelu. Na hřišti hrají děti fotbal a tak to je jak místní siesta. Zajdu ještě do přístavu zjistit odjezd trajektu. Odjíždí v 9h ráno a cena je 54 tis. Stačí prý, abych tu byl hodinu předem. Pak jdu do hotelu na recepci. Mají jen dražší pokoj za 185 tis plus taxa. Dohromady to dělá 205 tis, Což mě moc nepotěšili. Ubytuji se, dám si sprchu a jdu do města. Vyměním si 100 USD v kursu 10.600 rupí. Pak zajdu do restaurace na jídlo a najím se za 20 tis. Zajdu ještě do supermarketu, kde nakoupím vodu a něco k jídlu na zítřka. Vracím se zpět a jdu na recepci poslat zprávy po několika dnech domu. Ve 21h se vracím k pokoji, kde dopisuji deník a koukám na jednu malou sopku, jak po ní teče láva a kouří se z ní. Udělám nějaké foto a o něco později jdu spát.

Den 9

Neděle 24.11.2013, 34°C, 7:00, Labuan Bajo, Flores, Indonésie

Ujeto 500 km, Loď 6h

Dnešní noc byla zase bez deště a ráno to také vypadá pěkně. Vstávám těsně před 7h a rychle dobaluji nejnnutnější věci. Pak jdu na snídani, kde se potkám s Portugalci. Zaplatím 205 tis za pokoj a jdu si dát omeletu a čaj. Pak jdu do pokoje a cestou potkám Švýcarky. Jedna z nich spadne ze schodů, odře si koleno a roztrhne si kalhoty. Ty mají nějakou krizovku. Tak jim pomůžu se sebrat a jdu do pokoje dobalit a pro bágly. Po zabalení se vracím na recepci, kde se rozloučím se Švýcarkama a recepčním. Vrátním mu klíč a vydávám se rovnou do přístavu na loď. Jdu do budovy k okénku, kde si koupím lístek na trajekt za 54 tis. V 8h už jsem na palubě. Jdu až na horní palubu, kde je jen několik lidí a laviček. Dole je celá paluba a místnost s televizí, která řve jak blázen. K jedné lavičce si postavím batoh a než se stačím podívat do místnosti uvnitř, tak už mi ho jedna husa někam heveruje. Na otázku co dělá, se jen přiblíže tlemí. Oni jsou tu všichni takový oprásklý. Na muslimy mi to přijde až nějaký divný. Tak se tedy přesouvám o patro výš. Pak se dostaví ještě několik turistů a jinak jsou tu jen místní. V 9h se vydáváme na cestu a hned při vyplutí nabouráme do mola. Jo, Jo jde jim to moc pěkně. Pak se nic neděje, krom toho, že se povídám s jedním místním o fotbale, o kterém absolutně nic nevím. Ostatní hulí, flušou a chrchlaj o sto šest. Celou cestu svítí slunce, a když parkujeme v doku v Sape, tak začne pěkně lejt. Beru si pláštěnku a vydávám se ven z lodi najít nějaký minibus jedoucí do Bimy. Sotva sejdu ze schodů, ptá se mě jeden kluk, jestli jedu do Bimy. Domlouváme cenu na 25 tis. a odvede mě k autobusu přes molo. V autobuse už sedí dva kluci z lodě. Na lodi byly i nějaké Francouzky, které za lístek zaplatili 500 tis. Ty jsem, ale už nikde neviděl. Čekáme, až se autobus naplní a pak se vydáváme na cestu. Cestou ještě v Sape sbíráme další lidi. Je to taková díra, kde je jen několik domů okolo silnice a jinak je všude stoka, bordel a smrad. Opouštíme město a stoupáme do hor. Holky v autobuse po asi 5 min začínají blít. Okolo jsou stromy a rýžová pole. V jednom místě zahlédneme na silnici opice. Jedeme 1.5h a jsme v Bime. Je to větší město, v centru je několik velkých budov, které jsou v kontrastu s ostatními boudami. Jinak nic zajímavého. Dojedeme na autobusák, kde máme přes 2h čas. Najít další autobus není nic těžkého. Dáme si batohy do jednoho kanclu a kluci si berou minibus do KFC, které jsme viděli cestou. Já říkám, že nejedu, protože už jsem

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

jednou v KFC byl a takový hnus už bych víckrát nejedl. Projdu se okolo a sním něco ze svých zásob. Zajdu se podívat na mešitu a k jednomu malému templiku na malém kopci. Vracím se dolů a podívám se kousek po hlavní ulici, kde na mě houkají nějací kluci a pak přijedou na motorce prohodit pár slov. Vracím se na autobusák a posadím se u jednoho stánku ke stolku s prodavačkou. Kluci přijdou taky během chvíle. Tak ještě chvíli pobudeme a pak si jdeme vyzvednout bágl a dát ho do autobusu. Posadíme se a už je venku tma. Sotva vyjedeme tak začne zase pěkně lejt. Trvá to jen chvíli a o kus dál už je zase sucho. Jedeme lesem přes kopce a sbíráme další cestující. Jedeme 12h.

Den 10

Pondělí 25.11.2013, 36°C, 6:00, Senggigi, Lombok, Indonésie

Ujeto 225 km, Loď 2,5h

Cesta docela ubíhá, jen je otravné věčné zastavování a nahánění cestujících, které je doprovázeno rozsvícením světel v autobusu. Po cestě máme nějakou poruchu a hodinu stojíme, něco vzadu smrdí. Pak se dojede do přístavu Porto Tano, kde asi 30 minut čekáme na trajekt. Všichni vystupujeme a jdeme na palubu, kde se všichni povalují na lavičkách, takže si ostatní nemají kam sednout. Cesta trvá 1.5h a docela to uteče. Vracíme se do podpalubí, jdeme ven z trajektu. Mezi tím vyjede náš autobus. V podpalubí všichni hned musí nastartovat, takže to tam vypadalo jako v udírně. Chvíli po rozednění dojíždíme do hlavního města Lomboku Mataram. Kde zajedeme na autobusák. Město už je to větší a čistší, než to na Sumbě. Na autobusáku si bereme s klukama minibus do Senggigi. Usmlouváme to na 50 tis za osobu, což je podle mě hodně 150 tis za 20 km. No ale pro mě je těch 50 takhle únosných. Později jsem se dověděl, že se sem dá dojet třemi autobusy po 10 tis, ale musí se to hledat. Tak by to vyšlo na 30 tis. Zastavujeme v centru a kluci jdou do hotelu, ve kterém už byli. Já vidím nějaký naproti s domácím ubytováním a tak jdu se zeptat tam. Cena je super 130 tis. Beru na dva dny a čekám na recepci, až se uvolní a uklidí pokoj. Mezi tím se dovím nějaké informace, kde co je a tak. Dopíšu si deník a pak se jdu ubytovat. Dopoledne trávím odpočinkem před pokojem. V poledne si dám kafe společně s jedním z majitelů a sousedem z Francie. Po 14h se vydávám do města najít chrám Pura Batu Bolong. Je ode mě kousek doleva po hlavní silnici vedoucí okolo pláže. Je hned u silnice. Cestou si chci koupit vodu, ale prodavač se mě snaží natáhnout. Tak nakonec sleví na obvyklých 5 tis a k tomu ještě dostanu papáju. Po chvílce dojdu k chrámu. Je to takový malý templ hned na břehu u pláže. Je tu několik obětních oltářů a to je asi tak všechno. Je spíš velký svou posvátností. Dostanu kolem pasu žlutou stuhu, o které nevím, co znamená. Zajdu se ještě podívat na malý kopec, který je také součástí chrámu. Při východu odevzdám stuhu a hlídač po mě chce zapsat do knihy a příspěvek na templ v libovolné výši. Pak jdu ještě kousek dál a u jednoho soukromého templu, na levé straně, se zastavím a pokecám s dělníky, kteří ho právě natírají. Při odchodu chytnu jejich šéfa, který se právě vrací na motorce. Pokecáme taky a nabízí mi odvoz do jeho vesnice. Tak jo, to jsem na to zvědavý, s čím se vytáhne. Jedeme kousek dál a pak odbočíme doleva do malé vesnice. Je tu docela čisto, jen mezi palmami a banánovníky je bortel. Hlavně se všude povalují plastické sáčky. Zastavíme u jednoho obchodu a pak pokračujeme kousek dál za takový park tvořený kokosovými palmami a banánovníky. Je to až za vesnicí, kde je pod plachtou malá aréna a okolo je spousta motorek a lidí. Zastavujeme a jdeme se podívat na toto gamblerské doupe. Nejprve tu mají takovou desku s důlky. Na každém důlku je nějaký symbol jako červený kříž, trojúhelník a podobně. Vedle mají desku se stejnými symboly a sází se stejně jako při ruletě, na symboly nebo barvy, také jdou kombinace. Pak se na desku spustí kulička a podle toho, kde se zastaví, se vyplácejí výhry. Vedle je pak aréna pro ilegální kohoutí zápasy, které většinou skončí masakrem a jen málo kdy jsou nerozhodně. Kohoutům pro jistotu na nohy přidělají čepel nože, takže je souboj docela rychlý. Kohouty rozdráždí a pustí je na sebe. Ty na sebe skočí a nohama se snaží zasáhnout toho druhého. Samozřejmě že s čepelí je to tutovka a po chvíli jeden leží na zemi bez hnutí. Majitel si ho pak odnáší domů na polívku. Je to ilegální a tak vytáhnou foťák, opravdu nejde. Zdraví mě i velký boss, který to tu organizuje. Jsem tu zase za raritku. Podívám se na dva zápasy a pak se vracíme zpět k obchodu. Zajdeme k mému řidiči domu, kde si dá sprchu. Bydlení mají docela zajímavé, takové uprostřed džungle. Malé domky, uprostřed, je takový altánek, něco jako u nás pergola, a hned vedle mají svůj vlastní chrám s obětní sochou. Pak jdeme ochutnávat zdejší rýžové víno, které je v kameninovém soudku už půl roku. Tak to jsem zvědavý, co se mnou ta voda udělá. Ještě dostanu mango a pak se vracíme zpět. Cestou se zastavujeme v pensiónu Francouze, který se sem přestěhoval a žije tu už 25 let. Jsem vyložen před hotelem a on jede ještě na návštěvu za svým přítelem. Já se jdu podívat dále do centra, kde hledám něco k jídlu. Přejdu za kopec a najdu spousta restaurací v turistickém centru města. Na kraji je jedna

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

hned vedle směnárny, kde se dá najít od 12 tis. Po večeri jdu dál a obcházím kanceláře společností a zjišťuji jak a za kolik bych se mohl dostat do Senaru na vodopády. Cenu jsou okolo 250 tis za motorku a nakonec jsem sehnal auto s lidmi na Rinjani za 300 tis. To na mě počká do 14h a pak se, se mnou a předpokládám, že i s jinou várkou turistů se vrátí zpět. Domlouváme se, že zaplatím polovinu teď a druhou po návratu, abych tam náhodou nezůstal. Pak se vracím zpět do hotelu, kde dopíši deník a jdu si lehnout. Mám toho za všelijak docela dost a ráno musím vstávat.

Den 11

Úterý 26.11.2013, 34°C, 6:00, Senggigi, Lombok, Indonésie

Ujeto 150 km

Dnes vstávám před 7h. Musím brzy vyrazit, abych byl včas v kanceláři, kde jsem si koupil lístek na cestu do Senaru. Sbalím si věci a ještě stihnu snídani, která je všude v ceně hotelu. Dnes si dám čaj a toust s vejcem a ananasovou marmeládou. Pak vyrazím do centra. Je to kousek po silnici. Od mého hotelu doprava. Něco málo před 7:45h jsem na místě, kde čekám, až se dostaví můj odvoz. Čekám hodinu a stále se nic neděje. Pak se dozvím, že jedeme ve dvou a druhý cestující spí a nemůžou ho vzbudit. Tak mě odvedou k autu, kde čekáme na toho druhého. Dostaví se po asi 15 minutách a tak konečně můžeme vyrazit na cestu. Jedeme podél pobřeží. Silnice vždy vede nížinou okolo pláže, kde jsou nějaké hotely a kokosové palmy. Na konci je útes, silnice vede do kopce a pak zase dolů do další stejné zátoky s pláží. Takhle to vypadá až do městečka, kde se odbočuje k trajektům na ostrovy Gili. My jedeme dál rovně. Jedeme něco přes hodinu a pak odbočujeme do vnitrozemí a stoupáme malými špinavými vesničkami pod sopku Rinjani. Cestou koukám na místní tvořitele, jak betonují okraj silnice, přímo na to co tam je asi tak 3cm tlustou vrstvu bez jakékoli výztuhy. Po chvilce stoupání zastavujeme u jednoho Guest housu, kde vystupujeme. Mike z Německa se jde ubytovat a domlouvá se se mnou, že půjdeme společně na vodopády. Majitel se nám snaží vnutit jako průvodce k vodopádům za 200 tis na osobu. Tak ho se smíchem odmítáme. Průvodce totiž není potřeba a vstupné je 10 tis. Jdeme do kopce od hotelu asi tak jeden km. Stoupání je to pěkné a venku je totální dusno a okolo 30°C. Zatahuje se a tak to vypadá, že sprchne. Sopka je v mracích a není z ní nic vidět. Dojdeme ke vstupu, kde se nám snaží zase vnutit nějaký průvodce. Platíme jen vstupné. Chodník je vydlážděný, takže to ani nejde jít někam jinam. Hned klesáme a po chvíli jsme u prvního vodopádu, který padá dolů do kaňonu z jeho protější strany. Padá mezi vegetací džungle a je to opravdu paráda. Sotva k vodopádu dojdeme, začne pršet. Trvá to tak 15 min a je zase po dešti. Tak uděláme nějaké foto a pak se vydáváme k druhému vodopádu. Musí se kousek nazpět po cestě a pak se dát doprava, tam kde se cesta rozděluje. Chodník je také vydlážděný a po chvilce se dostaneme k mostu vedoucí na druhou stranu říčky. V mostu teče voda a zábradlí je jen na jedné straně více méně spíš pro parádu. Na druhé straně nic není a dolů je díra tak 40m. Přejdeme na druhou stranu a pokračujeme okolo kanálu. Místní dělníci u kanálu staví boční stěny. Dojdeme k malé přehradě a pak jdeme kus džunglí, až se dostaneme na břeh říčky. Zde musí boty dolů a lezeme tak 200m korytem řeky ve vodě. Potom cesta zase pokračuje na pravé straně do džungle. Dojdeme po ní až k vodopádu. Ten je opravdu parádní. Končí u něj kaňon a uzavírá se do kola. V jeho nejzazším místě pak padá dolů do jezera pod ním asi 50m vodopád. Voda se třísťí a tak je tu taková mlha a mrholí. Uděláme si nějaké foto. Několik lidí se tu koupe, ale voda mi přijde celkem studená. Mike do toho vlezl, tak ho pod vodopádem vyfotím. Chvilí tu pobudeme a pak se stejnou cestou vracíme zpět ke vstupu. Po chvilce jsme tam a po silnici se vracíme do hotelu. Dojdeme tam okolo 14h a dáme si něco v hotelové restauraci. Čekáme, až se vrátí nějaká skupina z treku a ta pak pojedou naším autobusem zas zpět do Senggigi. Asi v 15:30h dorazí skupina devíti angličanů, kteří vypadají dost zbídačeně. Jedna z nich dokonce sotva leze už teď a jde ve fuseklích. Od chvíle co vlezou mezi vrata, tak jen řvou. Pak se rozloučím s Mikem a hned se jede zpět. Vyráží se ještě před 16h. Celou cestu jen řvou, dva exoti vepředu řvou i na lidi okolo ven z auta a neustále skřehotají jak buzny. Holka za mnou, ta v těch fuseklích má takový nucený smích prokládaný hekáním. Do toho krákorá s rádiem. Po hodině jsem z nich na nervy, nechápu, že se musí chovat takhle jak mistři světa, jen protože mají prachy. Jedna část vystupuje v městě u Gili ostrůvků. Jeden z těch dvou dementů odpojí řidiči klakson. Což mi moc vtipný nepříjde, protože řidiči aut s ním upozorňují motorky, když je předjíždějí. Pak mají hroznou srandu z toho, když řidič zmáčkne klakson a ono se nic neděje. Hvězda za mnou se tomu tlemí ještě 10 min potom, co klakson zase zapojí. Kdyby se mě hrabali v autě tak bych je vyhodil ven všechny a šli by pěšky debilové. Pak se nechají vyložit v jednom brutálně hnusným snobským resortu hned na okraji města. Já dojedu s řidičem skoro až k

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

mému hotelu. Jdu si dát něco k jídlu. Dnes utratím 15 tis a po večeři zajdu ještě vyměnit peníze. Mají tu dobrý kurs a tak vyměním 120 USD za 1.402.000 rupií. Pak zajdu koupit vodu a vracím se za tmy do hotelu MADE Home stay. Cestou mi nějací tipci nabízejí fet a jiné sajrajty jako halucinogenní houby a podobně. Říkám jim, že o takové svinstvo zájem nemám, tak mi nabízejí šlapky. To už nekomentuji a mizím zpět v hotelu. Od vchodu mi běží naproti štěně Mimi. Dopisuji deník a domluví s majitelem odvoz na zítra na Gili Meno za 50 tis. Později jdu spát. Místní štěně tu okupuje každého, mě kouše do ponožky a kaničky u bot. Pak si najde jinou oběť tak mám klid.

Den 12

Středa 27.11.2013, 29°C, 7:00, Senggigi, Lombok, In donésie

Ujeto 25 km, Lod' 0,5h

Dnes vstávám zase před 7h a balím si věci. Jdu si dát snídani, která je stejná jako ta včerejší, jen s tím rozdílem, že dnes je borůvková marmeláda. Během snídane se staví majitel a vypisuje mi lístek na Gili Meno. Domluvili, jsme se na 50 tis, ale normálně to stojí 75 tis. Pak už je 8h a já jdu připravit své bágly. V 8:15h přijíždí auto minibus a řidič si mě jde vyzvednout do hotelu. Rozloučím se s majitelem a ostatními a ještě příběhne Mimi, který mě terorizoval od chvíle, co jsem ráno vykoukl z pokoje. Asi se přišel taky rozloučit. Pak nasednu a jedeme ještě po městě sebrat pár dalších lidí. Potom pokračujeme po silnici stejně jako včera. Cestou pokecáme s Davidem z Norska. Tak to rychle uteče. Zastavujeme naprosto stejně jako minibus včera s Angličany. Dost nechápu proč, nemůže zajet minibus těch asi 500m do přístavu. Pak vystupujeme jen 4 a ostatní jednou na jinou loď. David jede na 4 denní plavbu na Flores. Venku stojí drožkaři a nabízejí odvoz na těch 500m za super ceny. Jdeme pěšky. Už jsem to pochopil, je to dohazování kšeftů dalším lidem a jednoduchý způsob jak z turistů dostat další peníze. Cesta do přístavu může trvat tak 5 minut. Pak jdeme do prodejny lístků. Kolegům z Belgie hned vymění lístek za lístek na loď, a pošlou je k ní. Mě si posílají ven a dovnitř, protože se jim nelíbí něco na mé společnosti, od které mám koupený lístek. Nakonec se mě ujme jeden chlapík, který přijel na kole. Vezme si ode mě lístek a něco řekne lidem u lodi. Pak nasedne na kolo a i s lístkem někam zmizí. Tak to je paráda, teď nemám ani lístek ani nic jiného. No to jsem zvědav, jak tohle celý dopadne. Nejprve na loď nakládají spoustu zboží a jídla. Pak nakonec nastoupí i čekající lidé. Belgičané mají problém zase s chlápkem, který jim dal batohy na palubu. Jeden na mě něco volá a ten druhý co ho informoval můj cyklista, mu něco řekne, a pak mi ukazují, že můžu jít na palubu kocábky. Tak jsem na palubě a už je to snad všechno v pohodě. Po chvíli manévru se vydáváme na cestu na ostrov. Jede se celkem rychle a není to daleko, tak jsme na místě po chvíli. Zastavujeme a vystupujeme. Balancuji s báglem v ruce a málem mi spadne do vody, ale naštěstí ho nějak zachytím a ustojím to. Po cestě mi soused nabízí ubytování za 150 tis. Tak se po vystoupení jdeme na hotýlek SURI podívat. Je docela pěkný a tak se s majitelem, který sedí pod střešou recepce, domlouváme na 120 tis. Chvilí s ním pokecáme a nabízí mi sušenku, po kterých leze snad stovka much. Mouchy sou tu všude a nikdo to neřeší. Pak se zapíší a jdu se ubytovat. Na chvíli se natáhnu. Po 12h začne venku drobně pršet a prší asi hodinu. Když jen kape, jdu se podívat po ostrově. Vezmu to centrem mezi domky dolů na jih. Vylezu u moře u několika rozpadlých domů. Chátrá tu i bazén. Domy to museli být celkem pěkné. Pak se vydávám po pobřeží zpět k přístavu. Procházím jedním hotýlkem za druhým. Všechny na pobřeží jsou drahé a jejich cena se pohybuje od 350 tis výš. Projdu 2/3 ostrova kolem dokola, ale pořád je to stejné. Až nakonec, když dojdu k slanému jezeru se spoustou ptáků je to trochu změna. Chvilí tu posedím, pokecám s dvěma místními chlapíky. Fotím ptáky a pak se vydávám rovnou do středu ostrova. S jednou radou místního najdu u fotbalového hřiště malý kráček, kde dám za dvě vody standardních 10 tis a ne 10 tis za jednu jako v kráček u pobřeží. Pak se vracím do centra a do hotelu. Vezmu si tablet a jdu najít nějaký internet, odkud by šlo odeslat email. Podají se mi to v jedné drahé restauraci, kousek od betonového mola. Pokecáme s majitelem kanceláře a malé restaurace přímo u mola a pak se k nám přidá jedna Švýcarka. Když se stmívá, vracím se do hotelu, kde jsem naprosto sám. O něco málo později jdu najít nějakou restauraci v centru ostrova. Najím se za 20 tis. Na pláži jsem koukal, jak připravovali nějaké jídlo a jeho cena byla 100 tis. Zajdu si ještě něco drobného koupit a pak se vracím zpět. Venku je docela dost komárů, ale repelent docela funguje. Pár jsem jich sice dostal, ale není to nic tragického. Pak dopisuji deník na recepci a ve 21h jdu do pokoje schovat se před komáry.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Den 13

Čtvrtek 28.11.2013, 35°C, 7:00, Gili Meno, Lombok, Indonésie

Ujeto 0 km

Dnes vstávám po 7h a okolo 8h jdu naproti do restaurace na snídani. Když si chci about boty a pohnu s nimi, tak z jedné vyběhne docela slušná tarantule. Vybírám si dnes ananasovou palačinku a k tomu čaj. Dostanu i med. O chvílku později se dostaví i sousedé z Francie. Myslel jsem, že tu nikdo není, ale vůbec jsem je neviděl. Po snídani ještě studuji průvodce a plánuji cestu. Mám čas do 10h, kdy v ptačím parku otvírají. V 10h jdu do parku, který je asi tak 5 min. chůze daleko. V podstatě je kousek za mým hotelem. Jsem tam po chvíli a jdu zaplatit vstupné 60 tis. Pak udělám nějaké foto před vstupem. Mají tu docela pěknou zahradu, s fontánou ve které jsou ryby a okolo stojí nějaké sochy. Nápis nad vstupem do parku vypadá jak z filmu Jurský park. Už na mě čeká jeden z průvodců a tak jdeme dál. Projdeme úzkými dveřmi a za nimi je nějaká místnost, tou projdeme a dostaneme se na dvůr. Jdou tu betonové sloupy, které slouží jako podpěry pro síť. Na dvorku jsou voliéry s různými ptáky a papoušky. U každé se zastavíme a můj průvodce mě informuje o tom co je to za ptáka a odkud pochází a jako bonus přidává Indonéský název. Popravdě nepamatuji si ani jeden. A to nejsou nijak těžká slova něco jako Budo a tak podobně. Zastavujeme se u některých papoušků a jdeme i do voliéry. Udělám si nějaké foto. Nejofrnější je takový černý papoušek a okolo zobáku má červené peří. Ten vleze na nastavenou ruku a tak dělám foto. Pak můj průvodce dostane nápad, že vyfotí mě s ním společně. Dostanu papouška na ruku a jsem překvapený, jak opatrně na mě s těmi drápy vlez. Ani jsem ho necítil. Jako bonus mi ho pak ještě nacpe na rameno. No mít takový zobák hned vedle oka nic moc pocit. Stačí, aby mu šiblo a je oko v hajzlu. Fakt je že mám náhradní ne. Ale je hodný, asi je na to zvyklý. Některé krmí nějakými bobulemi, tak se můžou přetrhnout, kdo jí dostane. Největší jsou dva modří a několik červených papoušků. Je tu i několik místních malých ptáků. Menší papoušci jsou zase nádherně barevní. Jeden místní asi nejmenší co tu mají je nejagresivnější. Sotva se dotkne prstem klece tak ho bere útokem. Dokonce se schovává před foťákem. Pak tu mají asi tak 2,5m velkého krokodýla. V jeho výběhu je nahoře v pletivu několik děr. Tak mi je průvodce nadzvedává, abych se dostal k němu dovnitř a udělal nějaké foto. Snad ho nenapadne vyskočit a chramstnout po mně. To by asi byly ručičky fuč. Musím konstatovat, že se tu dělají psí kusy a bezpečnost absolutně žádná, ale o tom to asi je ne. Jinak by, jsme mohli jít doma, do ZOO. Pak se ještě zastavíme u takového malého jelena, ten nejdřív prchá. Pak ke mně přijde a funí a očuchává mě. Pak už se nechá drbat jako pes a nehne se ode mě. Tím naše prohlídka končí a my opouštíme tuhle malou ZOO a vracíme se zpět na dvůr u vstupu. Nikdo tu není a tak se s průvodcem a jeho synovcem Alexem posadíme a povídáme si. Alex se mě ptá, jestli hraji kulečnick. Říkám, že trochu jo a tak jdeme na to. Před prodejnou lístků je kulečnickový stůl a tak si jdeme zahrát. Dáme několik her a skončíme nerozhodně 3:3. Stůl už má to nejlepší za sebou a pomalu se rozpadá, ale zahrát se na něm dá. Mám pocit, že naposledy jsem hrál ve Vietnamu. Říká mi, že mám zase přijít a že si zase zahrajeme. No to už asi nezmákneme snad někdy jindy a rozloučím se s ním. Odcházím a hned na první křižovatce si koupím vodu za 5 tis. Pak se vracím do hotelu. Vyměním foťák za věci k vodě. V koupelně sexují Gekoni, pozoruju je, jak šukou ocase a vržou jako dveře v průvanu. Dnes je naprosto jasno a modro. Je takové vedro, že se nedá šlápnout na beton před mým bungalovem. Jdu na jihovýchodní stranu ostrova, ale tam to fouká a jsou velké vlny. Šnorchlovat se v tom moc nedá a tak jdu směrem na sever. Obejdu slané jezero a dojdu až do místa, kde jsem včera odbočil z pobřeží k jezeru. Tady se zakecám s klukama z jednoho drahého hotelu. Pak si u nich nechávám batoh a jdu si zapotápět. Plavu dost dlouho a unáší mě proud směrem dál okolo pobřeží na sever. Ve vodě je to podobné jako na Seraye, ale s tím rozdílem, že korály jsou jen sem tam na kamenech. Zatímco tam byla celá stěna a byly naprosto všude. Voda je kalná a tak to není ono, ale jde to. Pak zahlédnu jednu velkou želvu a plaveme kus spolu. Udělám několik fotek, tak uvidím, co z toho bude. Asi po 2h vylezu na pláž o značný kus dál. Vracím se pěšky k hotelu, kde mám věci. Chvilí se tu natáhnou na lehátko, až uschnu. Koukám se na třetí Gili ostrov Travergan. Slunce se pomalu sklání a tak se vracím do hotelu. Do hotelu přijdu po 17h. Dám si sprchu ve slané smradlavé vodě. Mám pocit, že je to spíš horší než lepší, ale co. Pak si dám kafe a u něj dopisuji deník. Stmívá se a obloha je oranžová. Po setmění se vydávám k pobřeží, zjistit nějaké informace kvůli mému zítřejšímu přesunu na vedlejší ostrov Gili Air. Také si zajdu na nějaké jídlo a k včerejší restauraci poslat dnešní foto. Později se pak vracím a jdu spát.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Den 14

Pátek 29.11.2013, 35°C, 7:00, Gili Meno, Lombok, Indonésie

Ujeto 0 km, Lod' 0,5h

Dnes vstávám v 7h a balím. Po asi půl hodině jdu na snídani, kde jsme společně s klukem z Norska, který včera přišel. Pocekáme co a jak. Ke snídani si dnes dávám toust s vejcem a k tomu čaj. Pak zaplatím za pokoj domluvených 120 tis. za den tedy 240 tis. celkem. Kolega zaplatil za jednu noc, 300 tis. byl v bungalovu s klimatizací a říkal, že tam měl 19°C. Tak to by mě asi trefilo. Jet k moři a mrznou v pokoji. Pak se rozloučíme, chvátá totiž na loď jedoucí na Gili Tawargan a odtud pak rychlou lodí na Bali. Já jedu na Gili Air a moje loď jede až o hodinu později tedy v 9:50h. Po 9h mám vše hotovo, loučím se s chlapíkem, co mě sem přivedl a také s ostatními. Majitel se se mnou rozloučil u snídaně. Pak jdu do přístavu, kde si kupuji v modré budce lístek na Gili Air za 25 tis. Mám ještě čas a tak se posadím vedle u restaurace k jednomu stolku, kde jsem byl včera na večeři. Majitel na mě volá hello čeko. Asi v 9:40h si jdu sednout před modrou budku, abych náhodou loď nepropásl. Přijdou sem nějakí Švédi a děvčata vymyslí, že nejlepší fotky budou, když budou stát čelem k moři a ke slunci a zezadu je nebo spíš jejich batohy bude někdo další fotit. Nejdřív fotí jedna druhou a pak vymyslí, že se budou fotit společně obě. Tak nejdřív je fotí jeden z jejich chlapců a ještě ho jedna diriguje, jako odkud je má fotit a tak podobně. No udělali snad 30 fotek. Nemusím připomínat, že jsou všechny, černý a na všech sou jen bágly. No a pak vymyslí jako, že tu kravinu budou dělat všichni tři s rukama nad hlavou. No to je něco pro mě. Nejhorší je, že hledají nějakou oběť, která by je vyfotila. Jakou náhodou to musím být já. No tak jim tam udělám dvě černoty tří bágků a vrátím jim foťák. Říkám, že to je nádhera taková černá fotka batohů. Načež foťák odhodí do batohu a ani na něj nedá krytku. No aspoň je klid. Pak přijede loď, vystoupí několik lidí a hned se nastupuje. Samozřejmě, že naši fotografové tam musí být mezi prvními a sednou si hned na začátek, takže přes ně nemůže nikdo projít. Všichni ostatní si sedají od přídě dozadu. Holt někteří jsou prostě jiní. Pak se jede rovnou na moře, kde to pěkně fouká. Po chvíli jsme mezi pěknými vlnami a pěkně to zase s námi hází. Řekl bych, že tahle loď je širší a stabilnější než ta, s kterou jsme zažili tu plavbu na Rincu. Nic méně i tak to stojí za to. Při sledování kormidelníka a jeho výrazu usuzuji, že má plné ruce práce. No jedna polovina cestujících je pěkně pokropená vlnami a jedna holka naproti mě má docela hrůzostrašný výraz. Nicméně se těch několik metrů podaří úspěšně přejet a po chvíli zastavujeme v přístavišti na Gili Air. Vystupujeme a na lidi se hned vrhají naháněči z hotelů. Já mám jeden doporučený a tak se prám jednoho kluka kde to je. Říká, že na severu asi kilometr daleko. Ještě se mě ptá, jestli se nechci podívat k němu, že tam můžu být také za 100 tis. a je to jen kousek. Tak jo, jdeme se podívat do Bufaris bungalovů, které jsou hned 200m od pláže i přístavu. Jsou to chatky v mangovníkové zahradě. Okolo roste spousta pro nás exotických rostlin a keřů, jako ibišky a tak podobně. Chajda trošku připomíná tu na Seraye. Tak tu zůstávám. Aspoň se nemusím nikam trmácet. Přinese papíry, tak se zapíši a zaplatí mu na první noc dopředu. Dokonce už tu teče i sladká voda. Po ubytování se stříknu repelentem a jdu na obhlídku části ostrova. Je to naprosto stejné jako na tom vedlejším. Zjišťuji ceny za dopravu na Bali do Padang Bai. Jezdí buď rychlá loď od 250 tis., anebo pomalá za 160 tis. To je spíš kombinovaný transport na Lombok lodí pak autobusem do přístavu a nakonec trajektem na Bali. Pak jdu vnitrozemím zpět. Cestu najdu docela snadno a najdu ve vnitrozemí i několik restaurací, kde se dá najíst za 15 tis a několik větších obchodů s potravinami i jinými věcmi. Dokonce i něco jako naše stavebniny. V hotelu si prohodím věci a vyrazím stejnou cestou zpět k pobřeží, kde si chci ještě trochu zašnorchlovat. Nechám si batoh u jedné půjčovny šnorchlů. V moři to je docela bída. Je to zatím nejhorší, co jsem tu viděl. Živo tu je, ale korály jsou jen sem tam a jsou dost rozbité. Všude totiž kotví lodě a kotvami je ničí. Zakázal bych jim to a dovolil jen v nějakých místech. Útes samotný, by potřeboval už něco, aby se vzpamatoval a zachránil. Takhle z něj za chvíli nic nezůstane. Možná tam udělat nějaké umělé bariéry, které by zarostly, a pak by to zase bylo super. Zatím je to spíš naopak. Na dně se povalují igelity, dokonce jsem tam zahlédl i celou pláštěnku. Vracím se do hotelu, kde si dám sprchu a dopisuji deník. Majitel mě zásobuje mangy, které sklízí ze stromů okolo. Pomalu se stmívá a já musím vše dodělat, protože po setmění tu asi bude pěkná invaze komárů. Za tmy jdu na něco k jídlu a pak si zajdu ještě koupit jízdenku na zítra. Zůstávat tu nemá moc význam, nic zajímavého tu není. Zkusím ještě někde najít nějaké připojení k internetu. Nikde se mi to nedaří a tak si v jedné restauraci dám kafe. Cestou zpět se zastavím v hotelu hned vedle toho mého. Zkusím se připojit k internetu, ale emaily nejdou odeslat. Tak tu posedíme a pocekáme s klukama z recepcce do 22h. Dozvíme se, že on má plat 700 tis měsíčně. Když si vezmu jak tu ždímou turisty, tak je to až neuvěřitelné. Pocekáme ještě s jedním Australanem a později jdu spát.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Den 15

Sobota 30.11.2013, 29°C, 7:00, Gili Air, Lombok, Indonésie

Ujeto 60 km, Lod' 6,5h

Dnes vstávám v 6:30h a balím. Po 7h jdu na recepci, kde si dávám snídani. Mají tu docela výběr. Dávám si čaj s ananasovou omeletou. Pak se ke mně posadí jeden kluk z recepce a pokecáme, než dopijí čaj. Vracím se do mého domku a dobalím zbytek věcí. V 8h se rozloučím se všemi majiteli a jdu do přístavu. V přístavu mi vymění lístek za jiný na loď. Čekáme a mezitím odjíždí rychlá loď na Bali a pak jedna malá na ostatní Gili ostrovy. My odjíždíme poslední. Odjezd je v 8:30h a dnešní plavba je docela klidná. Na druhé straně v přístavu Tembar jsme za 15 minut. Po vylodění se na nás vrhnou naháněči a snaží se všechny nahnat na rykši s koňmi. Já je odmítám, mám na přesun 45 min. Tak jdu k zastávkám u restaurací pěšky. Jsem tam asi po 10 min a hledám, od které odjíždí ta moje společnost. Místní naháněči mě navedou a posadím se v zahradě jedné z restaurací. Pak mi přepíší lístek do knihy. Čekáme do 9:30h než přijede minibus. Vystoupí lidé, které přivezl, a my zase nastoupíme. Jedem stejnou cestou jako před pár dny na Senggigi. V Senggigi někteří vystoupí a zase jiné cestující nabere. Potkal jsem tu první Čechy Jirku a Evu od Mělníka. Pokecáme o cestování a o tom kdo kde byl. Cesta zabere asi 2h a v 11:30h jsme v přístavu v Lembar. Jdeme do jedné restaurace, kde chvíli čekáme. Jirka si tu koupí smaženou rýži s masem. Problém je jen, že maso vypadá nějak podivně a tak to raději odkládá. Místní nabízejí porci za 10 tis. pak za 5 tis a nakonec dokonce tři porce za 10 tis. Jdeme rovnou na palubu trajektu, kde hledáme nějaké místo. Nakonec se nám povede jednu lavičku najít. Tak se tu usadíme. Vyplouváme po 12h a jedeme okolo menšího ostrova. Venku celý den svítí slunce a je opravdu teplo. Zkoušíme hrát karty, ale fouká nám do toho vítr a tak to vzdáváme. Jedem 4h a v 16h zakotvíme u Bali v nějaké zátoce, kde stojíme až do 18h. Po 2h dýchání smaradlavé nafty z komína lodě se konečně pohneme. Vydáváme se na moře a jedeme dál. Jedem dalších 30 min. Než se dostaneme do přístavu v Padang Bai. Fotím západ slunce a zjišťuji, že začíná nějak zlobit kolečko na foťáku na nastavování clony. Tak to se teď opravdu hodí. Po zakotvení vystupujeme a v přístavu se rozloučím s kolegy z ČR. Pak jdu do města za pomoci jednoho místního majitele hotelu. Jdeme kousek podél pláže a pak mezi uličkami k jeho hotelu. V uličkách pobíhá kdekjaká havěť, hlavně krysy. Kouknu na jeho hotel. Má pěknou zahradu, i pokoje jsou dvoupatrové. Dole je koupelna a nahoře postel. Bylo by to super. Jediný problém je, že patra nejsou oddělená a je uvnitř spousta komárů. Na to bych spotřeboval celý sprej. Tak to odmítám a jdu se podívat hned naproti, do hotelu Patra Inn, kde mají malé pokoje s koupelnou taky za 100 tis. Vypadá to solidně, tak to беру. Ubytuji se a zaplatím za jednu noc. Dám si sprchu a pak se vydávám do centra najít něco k snědku. Objevil jsem malou místní restauraci, kde mají jídlo za 20 tis. Tak se tu najím, ale pálí to jak šlak. Okolo je moře a Bloo Lagoon. Promenáda pro turisty s hotely a restauracemi. Vše je teď poloprázdné, protože není sezóna. To je dobře. Nemusím nic moc shánět a všude je místo. Najím se a pak se jdu projít okolo centra mezi domy a promenádou je zastavěné takovými stánky, ve kterých se špatně orientuje. Pokecám s Diegem z Itálie a pak se vracím oklikou okolo přístavy zpět do hotelu. Narazím na jednu Československou restauraci, kde mají pověšené naše vlajky a mají tam i několik cedulí v češtině. Na jedné z nich je napsáno "tady je Krakonošovo". Zjistil jsem, že naproti přístavu se dá najít restaurace, kde mají jídlo za 15 tis. Dojdu do hotelu, v koupelně zmasakuji přerostlého švába. Nechápu, jak se sem mohl dostat, No snad zůstane jen u jednoho. Před pokojem dopisuji deník a kouknu na internet. Pak jdu spát.

Den 16

Neděle 1.12.2013, 29°C, 8:00, Padang Bai, Bali, Indo nésie

Ujeto 110 km

Dnes v noci na mě skočil nějaký břichobol, tak podnikám 3x za noc cestu na WC. Beru si prášek, jinak už to nejde. Do rána se to trochu uklidní. Ráno vstávám, dám si ještě jeden a přes den už to pak docela jde. Jdu na snídani po 8h a dávám si vejce na měkko, toust s máslem a k tomu nějaké ovoce a na pití čaj říkám řidiči, že chci na Titra Gangu. Hodí na sedačku tři pětisisícovky, tak zvednu dvě a ukážu mu je. Na to kývne, tak mu je zase hodím zpět na sedačku a jdu se posadit dovnitř. Pak jedem asi 20 min a zastavuje mě u něj. Koukám, jak místní lidé dávají květiny a obětní dary na zápraží. Po snídani jdu do centra k přístavu a hledám nějaké oranžové bemo. Najdu ho, a začíná dohadování o ceně do Amlapury. Nakonec se dostanu na 15 tis. Jedeme asi hodinu. V jenom místě je u silnice snad

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

30 malýchopic. Řidič mě vyhodí na jedné křižovatce a ještě z něj musím vytáhnout 5 tis. nazpět. U prodavačky na rohu si nechám rozměnit, abych neplatil velkou bankovkou. Zastavuje mi první bemo a oliko domku, kde jsou obchody a nějaké krámký. Ptám se, kde je vodní palác, což neví, tak platím a vystupuji. U jednoho z krámků se ptám, kde je ten palác. Ukazují hned vedle. Je to za zdí a není to na první pohled vidět. Nějaká cedule, která by říkala, že je zde taky vidět není. Projdu uličkou okolo několika stánek a na konci je nenápadná brána a u ní budka, kde se platí vstupné. Vstupné je 10 tis. Po zaplacení jdu dále. Hned se dostanu na schody a o něco níže se nachází pěkná zahrada s několika fontánami. Ve fontánách jsou kameny, po kterých se dá chodit a spousta soch. Po stranách jsou sochy zvířat, ze kterých teče do fontán voda. Nalevo je pak další fontána a mezi nimi je pruh, ke kterému vedou z každé strany mosty. Uvnitř je pak několik kruhových malých fontán. Dominantní je jedna po pravé straně s několika stupňovým sloupem, po kterém stéká voda. V zadní části napravo je pak bazén, ve kterém se mohou lidé koupat po zaplacení vstupného. Na samotném konci je nějaký altán. Po pravé straně je chrám a vedle hotel. Ve fontánách plavou pěkné velké ryby. Jdu se ještě podívat na chrám a dozadu, kam nikdo nechodí. Zeptám se v hotelu, jestli se mohou jít podívat na chrám a je mi to dovoleno. Dostanu se na nádvoří, z kterého vedou nahoru schody. Nahoře je pak nádherný výhled na celý vodní palác a udělám tu několik fotek. Také je tu obrovský strom s dlouhými kořeny. Pak jdu dál a podívám se na chrám, který je zase tvořen několika obětními oltáři. Po prohlídce se vracím zpět a jdu k silnici zjistit nějaké informace jak se odsud dostat na druhý templ Besakih. Problém je, že přímo nic nejede, jen soukromý odvoz auto za 300 tis. a moto za 150 tis. Tak to vzdávám a čekám na nějaký autobus. Chytnu jednu pěknou rachotinu, která jede přes Amlapuru dál do Klungkungu. Musí se jet tam a odtud pak zase jiným autobusem k paláci. Na tak se domlouváme na 30 tis až tam. Jedem asi 1,5h a jedem stejnou cestou jako sem. Projdeme okolo odbočky na Padang Bai a za chvíli jsme v Klungkungu. Zastaví mi přímo u autobusáku, odkud jezdí bema k Besakih. Je jich tu spousta s nápisy na předním okně. Hned čuchají peníze a tak mi nabízejí soukromý odvoz za 100 tis. Tak na ně kašlu a jdu pryč. Jdu k silnici vedoucí na Besakih, kde zkusím něco zastavit, až pojedou kolem. Zastavuji se u stánku, abych se zeptal, jestli jdu správným směrem a zakecám se tu s jedním pánem. Ten tvrdí, že je teď už pozdě se tam vydat a že je problém tam teď něco sehnat. Prý je to nejlepší brzy ráno. Říká mi, že ve městě je pěkný templ Kerta Gosa přímo v centru a nabízí mi tam odvoz. Tak jo. Nasednu na moto a jedem kousek dál po té samé ulici. Zastavujeme u křižovatky s kruhovým objezdem. Uprostřed jsou obrovské sochy koukající do všech čtyř stran. Nalevo je zase budka, kde se platí 12 tis. vstupné. Vzadu je pak zahrada a uprostřed je postavený kamenný altán uprostřed bazénu. Okolo jsou chodníky a na sloupcích a zábradlí jsou malé sochy. V templu jsou zespu do střeše namalované obrazy. Vzadu za altánem je ještě museum se zbraněmi, kostýmy démonů, mincemi, vázami a podobně. Pak si projdu zbytek chrámu a vracím se na ulici. Za silnicí, je nějaká černá stupa, která je součástí templu. Okolo ní je zahrada a v rozích jsou malé altánky. Je tu několik zahrad za sebou a ještě další patří k chrámu. Za ní už je nějaký jiný městský chrám s několika oltáři. Je zavřený, tak do něj už nejdu. Vracím se na kruhový objezd a jdu ulicí vlevo, kde je několik obchodů a dokonce i Baťa. Dojdu na křižovatku, kde se snažím najít nějaké bemo zpět do Padang Bai. Jede jich několik a všichni chtějí 100 tis. Asi tady všichni dementní řidiči znají jen jednu číslovku. Je to nějaká divná lokalita. Zkousím to půl hodiny a nedaří se. Tak nevím, co budu dělat. Rozhoduji se jít za město a zkusím zastavit něco tady. Dojdu k řece a přeždu na druhou stranu. Je tu přehrada, lidé se tu koupou, nebo chytají ryby. Za mostem silnice vede do malého kopce a hned na jeho začátku se mi podaří zastavit kluka v autě. Říká, že jede jen kousek na další křižovatku. Vysvětluji mu, co a jak a ptám se, jestli by mě nevzal aspoň na tu křižovatku. K hlavní silnici to pak bude tak 4km a tam už snad něco seženu. Po cestě ke křižovatce mi nabízí, abych jel k němu domů, že je to jen kousek. Říkám, že bych se spíš měl nějak dostat do Padang Bai. Na to mi nabízí, že mě tam pak vezme na motorce. Jsem v šoku, jeden ze solidních lidí v těchto končinách. Jedeme do jeho vesnice a k němu domů. Seznamuje mě se svou rodinou, dáme si Sprite. Pobudem asi hodinu, kluci mi ukazují kohoutí zápasy na mobilu. Pak vyndá motorku Yamahu 150 ccm. Nasedneme a jedeme do Padang Bai. Po cestě lidi zdraví a mávají, asi sem do těchto končin moc turistů nezavítá. Po chvíli jsme na hlavní silnici a jedeme dál. Trochu kape, a když odbočíme z hlavní silnice na jinou vedoucí do města tak začne poprchávat. Za chvíli jsme u přístavu a já mu moc děkuji. Nechce ani žádné peníze, ale nějaké mu nacpu do báglu ať má aspoň na benzín. Pak se rozloučíme, on se vrací zpět a já jdu do města. Vracím se do hotelu, kde si dám sprchu a na recepci pokecám s chlapíkem s takovým uječeným stylem řeči. Ukazuje mi svůj pozemek co má na Sumbawe na prodej. Dopisují deník a potom jdu na večeri. Zajdu na jídlo do přístavu, kde se skvěle najím za 25 tis. a dám

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

si ještě kafe za 4 tis. Pak se vracím do hotelu, kde ještě pokecáme s Ferdinandem. Okolo pobíhá zase jeden přerostlý šváb. Později jdu spát.

Den 17

Pondělí 2.12.2013, 33°C, 8:00, Padang Bai, Bali, Indo nésie

Ujeto 88 km

Dnes vstávám nějak brzo, tak se do 7h válím v posteli. Po ranních činnostech jdu na recepci na snídani, kde si dám něco podobného jako včera. Řešíme možnosti jak se dostat na templ Besakih. Dneska je venku absolutně modro, a tak by mohla vyjít i cesta na motorce. Nakonec nejlevnější možnost půjčit si motorku zamítám, protože je všude spousta policejních kontrol a já nemám sebou mezinárodní řidičák. To mě dost mrzí, protože je to nejjednodušší a nejlevnější způsob jak se tu někam dostat a hlavně bez dohadování. Na konec s několika pokutami by se cesta na půjčené motorce mohla dost prodražit. Za auto chtějí 300 tis. a za motorku s řidičem 150 tis. Vzhledem k včerejší zkušenosti, se to o moc neprodáží a bude to bez starostí. Jdu tedy na křižovatku u přístavu a cestou si na rohu u moře u pána koupím vodu za 3 tis. Na křižovatce je obchod se suvenýry a jeho majitel mě pokaždé zdraví, a ptá se, kam chci jet. Když mu odpovím, tak mě informuje o tom, kolik to kam stojí a tak podobně. Přiznane se ke mně několik motorkářů a ptají se, kam chci jet. Když jim sdělím, že na Besakih tak mi nabízejí cenu 250 tis. Nakonec se dva dohadují a tak se mi díky tomu podaří snížit cenu na 170 tis. Stejně, ale říkám, že jsem už s někým domluvený a jen tu na něj musím počkat. Říkám mu, že jsme se domluvili, na 150 tis a víc stejně nedám. Chystám se odejít. Po chvilce mě dojede, souhlasí s cenou 150 tis, nasedneme a jedeme. Chce 100 tis předem a zbytek potom. Říkám mu, že půlku teď a druhou po návratu do Padang Bai. Doporučuji nikdy neplatit dopředu a hlavně ne celou sumu. Protože, pak jsou schopni vás tam nechat a odjet. Shánění jiné alternativní dopravy je zase problém a to nemluvíme o ceně. Venku je pařák. Zastavujeme u hlavní silnice před křižovatkou. Zde můj řidič bydlí a zaběhne domů ještě po helmy. Pak jedeme stejnou cestou, jako včera u první pumpu natankujeme 3l benzínu za 20 tis. Pumpaři to přeteče a teče to naprosto všude. Při této ceně nikdo nic neřeší, ale když někam chcete jet tak vám každý bude tvrdit, že je benzín drahý. Na naše 10kč za litr. Jedeme dál, v Klungkungu na kruhovém objezdu se dáváme nahoru do kopce. Jedeme ven z města a míříme do hor. Jedeme serpentinami a začíná se zatahovat a ochlazovat. Stále se jede do kopce už od města. Jedem ještě asi 25km a pak konečně dojedeme k budce. U té si musím koupit lístek za 15 tis. a jedem zase o kus dál. Zastavujeme u jiného stánku, kde jsou informace pro turisty. Nabízí se mi opět průvodce, kterého odmítám. Musím si pronajmout Sáro za 10 tis, domlouváme se s motorkářem, že tady na mě počká. Jdu do prudkého kopce a okolo jsou stánky. Moc jich není otevřených je po sezóně. Nevidím ani žádné turisty. Jdou se mnou děti, asi míří do školy. Na konci jsou schody vedoucí k templu. Je to vlastně několik templů různě rozmístěných v kopci nad sebou a vedle sebe. Hlavní a největší temp je pak v prostředku, ale ještě je před ním jeden menší. Jdu na nádvoří před největším chrámem. Ke vstupu vede dlouhé schodiště a okolo jsou terasy se sochami. Na vrcholu je pak rozpůlená kamenná brána. Za ním je první nádvoří, na které mě ještě hlídači pustí udělat si foto. U vstupu si jeden hraje s obrovským broukem Roháčem. Pak se musím vrátit, protože dál smí jen ti, co se jdou modlit. Jdu okolo z levé strany. Napravo je až na konec ten hlavní templ s několika nádvořími. Nalevo je pak několik dalších menších templů. Dojdu až nahoru, kde je kousek vlevo vidět další templ. Jdu se tam podívat a s pomocí jednoho místního se dostanu dovnitř a podívám se na probíhající ceremoniál. Kouknu se na oltáře. Některé jsou nízké jako malé pergoly a některé jsou s věžemi se stupňovitými střechami. Je tu spousta obětních darů a modlících se lidí. Zapalují tu vonné tyčinky a dávají je k darům. Když se podíváte, na celý templ ze shora uvidíte spousta nádvoří obehnaných zdí a spousta věží. Všemmu dominuje černá barva. Také je všude spousta soch různých božských zvířat. Projdu na druhou stranu a tou se zase vracím zpět. Podaří se mi do několika menších templů zajít a prohlédnout si je zevnitř. Škoda, že se nedá podívat do toho hlavního uprostřed. Udělám nějaké foto alespoň zvenčí. Dojdu až dolů k hlavnímu templu. Chvilí tu ještě pobudu a pak se vracím zpět k východu stejnou cestou. Můj odvoz už čeká pod prvním schodištěm. Hned nasedneme a vydáváme se na zpáteční cestu. Jedem naprostou stejnou cestou, a jakmile se dostaneme pod serpentinu, zase vykoukne slunce a v tu ránu se pořádně oteplí. Okolo 14h jsme zpět, ještě u něj doma vyhodíme helmy. Zastavujeme v přístavu a já mám jen 80 tis. Na což něco gestikuluje, jakože je to pro něj a tak podobně. Tak to zase ne, takhle jsme se nedomluvili. Chce to mít peníze opravdu přesně a mít spousta drobných. Dám mu do ruky 70 tis a 10 tis jdu rozměnit na 5 a 5 tis, Jednu mu dám a on se jde posadit zase do jedné z restaurací, kde pokračuje s ostatními, v nic

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

neděláním. Myslel jsem, že se aspoň rozloučí. O děkování nemluví obzvláště, když si za půl dne vydělal 1/6 měsíčního platu. Na sedačce má nějaký potah, něco jako takovou drátěnku, asi aby se mu nezapařil zadek. Podle tachometru jsme ujeli 88km, takže cena tak 2 tis. za km docela odpovídá. Sedět na tom hodinu, je ale opravdu křeč. Musím říct, že jsou tady na Bali lidi dost neochotní, už si asi zvykli na bohaté turisty a tak to podle toho vypadá. Jdu do hotelu, kde nechám batoh a pak se jdu podívat po městě. Dnes všude probíhají nějaké náboženské ceremonie, tak se jdu na nějaký podívat. Posedím s majitelem krámků se suvenýry, protože na protějším rohu zrovna jeden ceremonie probíhá. Zajdu napsat pohledy a pak jdu na poštu, kde je zavřeno, ale někdo tam vedle je. Tak tam vlezou a paní mi prodá známky. Jedna do Evropy stojí 10 tis. Pohledy pak hodím do schránky, kterou tvoří otvor ve zdi. Jdu se po cestě podívat dál na pláž White sand. Po silnici se musím přes docela prudký kopec a pak mezi banánovými plantážemi. Na konci je ještě jeden kopec a jde se okolo zdi nějakého hotelu, který tu právě budují. Po schodech kus sestoupím a dám se vpravo okolo zdi. Kde vyruším nějakou olizující se místní mládež. Dojdu až k moři do nějaké jeskyně. Docela zajímavé, ale není to, to kam jsem měl namířeno. Vracím se zpět a ptám se jednoho dělníka, kde je pláž. Říká, že se musí na druhou stranu. Dojdu zpět ke schodišti a dám se na druhou stranu. Po kousku cesty lesem, kde to smrdí, jako na WC dojdu na pěknou pláž s několika restauracemi. V jedné se zastavím a dám si kafe. Koukám na pláž, jak se tu koupe několik lidí. Vlny mají skoro 2m a někteří v nich jezdí na prknech. Vedle sedí jeden Slovák. Myslel jsem, že zajdu na kus řeči, ale pak k němu přijde jeho jeden kamarád. Pak slyším, jak všechno ví, všechno zná a všude byl. Je tu s nimi ještě jeden kluk a nějaká holka, která se na pláži předvádí a neustále šteluje tanga. Pomlouvá holku i toho co je právě ve vodě, když se prohodí tak je to zrovna tak. No tam to nemusím a jsem raději zticha. Nejlepší je tak všem přikazuje, co a jak mají dělat. Holce radí i jak má utírat brejle ručníkem a když se chtěla jít podívat ke skalám hned vedle tak jí to zakázal. Klukovi zase radí, jak má jezdit na tom prkně. Když tam nejsou tak je to samý orgán a tak podobně. No orgán je on, já bych ho poslal do prdele asi tak po deseti minutách. Milé děvče asi taky moc nepobralo, ale zase docela poslouchá. Nakonec jí musí poradit, jak ze sebe má omýt písek, když se jí to nepovede všude tak jí nabízí, že jí to očistí. Když z ní ometá písek tak skučí, jak kdyby jí vraždili. Pak se svlékne, hodí na sebe nějaké děrované šaty, no nemusela by mít rovnou nic a bylo by to stejné. Někteří lidé opravdu mají hroznou mentalitu na tož úroveň. Pak se zatahuje a já se vydávám s jednou místní holkou lesem zpět. Projdeme kousek lesem přes kopec, na kraji města jsme za 10 min. Vyjdeme kousek od pošty za Bambusovým hotelem. Rozloučíme se a já se vracím do centra. Jdu se povívat na jeden ceremonie u templu a pak začíná pršet. Vracím se do hotelu, kde si dám sprchu a na recepci dopisují deník, zatímco okolo a do kuchyně běhají krysy. No paráda. Potom se vydávám do města na večeri. Při návratu si na recepci mého hotelu si koupím lístek do Ubudu. Zase je problém po městě i s koupí lístku na autobus pro turisty. Není tu moc turistů tak nevědí, jestli nějaký pojede, prý podle toho kolik pojede lidí z Lomboku. Cena je 70 tis. Musím doufat a snad se to dopoledne dozvím. Čekal jsem, že to tady na Bali bude s dopravou jednodušší, ale zatím je to spíš přesně na opak.

Den 18

Úterý 3.12.2013, 35°C, 8:00, Padang Bai, Bali, Indonésie

Ujeto 45 km

Dnes vstávám před 8h a balím. Koukám, jak mě v noci zmasakrovali komáři, tolik štípanců jsem neměl za celou dobu jako tady v tom havěťákově. Když tu neběhají šváby tak běhají aspoň krysy a komáři otravují celý den a nejvíce ve vestibulu a na recepci. Jdu na snídani, kde si dám něco, co nebylo uskladněno, snad někde na stole po tom jsem večer viděl běhat krysy do kuchyně jako do bufetu. Nikam nespěchám, mám celé dopoledne čas a tady už ve městě není kam jít. Koukám na internet, co je zajímavého v Ubudu a dělám si nějaké poznámky. Jdu odnést bágel na recepci a po tom co paní uklidí můj pokoj a začne uklízet i před recepcí tak se vydám ještě naposledy do ulic. Venku je parádní hříc, teploměr na batohu se dere přes 40°C a šel by i víc, kdybych se nezakecal s majitelem jednoho stánku. Dám si u něj kafe, zalezeme spolu dozadu za pult, kde jsme ve stínu. Teploměr docela neochotně klesá k 35°C. Posedíme a pokecáme. Nejprve začne našimi fotbalisty, ale to si moc nepomůže, protože já znám jen dva a to ještě díky místním milovníkům fotbalu. Mě tato hra nic neříká. Pak kecáme o rodině a dětech a tak podobně. Všimne si i mého talismanu v podobě čínské mince, kterou nosím na krku. Chvilí ji zkoumá a pak říká, že není pravá. No to vím, že je to jen kopie používaná k obětním darům. Vysvětluji mu, že pro mě má cenu díky tomu, že jí mám z jedné ze svých cest a že je z druhého konce světa. Na což začne hrabošit ve svých věcech a ukazuje mi naprosto tu

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

samou, ale pravou. Je to už poznat na vzhledu i materiálu, ze kterého je vyrobena. Obdivuji mu jí a on mi vypráví příběh, proč jsou na jedné straně čínské znaky a na druhé znaky používané v jihovýchodní Asii. Prý je z doby, kdy vzniklo spojení mezi Čínou a jihovýchodní Asií. Ani se nenadějí a je 12h. Po 12h mám být na recepci hotelu a pak se přesunout s báglem ke kanceláři, odkud odjíždí můj odvoz do Ubudu. Když se loučím s majitelem stánku a jeho rodinou dává mi minci jako dar, že prý má ještě jednu. No tak to mu opravdu děkuji. To byl vždy můj sen mít pravou čínskou minci. Rozloučíme se a já se vydávám zpět k hotelu. Potkám už na rohu ulice paní z hotelu, jak ti sedí před jednou restaurací a vyhlíží. Oni většinou všichni jen sedí a vyčkávají, až někdo přijde. Ukazuje, že se mám posadit k ní. Ještě chvíli čekáme a okolo 12:30h ukazuje, že si mám dojít pro batoh a vrátit se sem. Jakmile se vrátím, vstane a jdeme asi 100m na roh k přístavu do jedné kanceláře, kde mě nechává a říká, že sem přijede auto nebo jak tady říkají shuttle bus. Ještě se ohlašuji u někoho v kanceláři, aby o mně věděli a nezapomněli na mě. Po 13h mě jeden z chlapů z kanclu odvede zase zpět k restauraci a ukazuje na auto před ní se slovy Ubud. Jdu tedy k autu a nasednu. Jsem tu zatím sám. Jedeme zase zpět před kancelář. Kde zaparkujeme a naložíme pár z Holandska. Hned potom se vydáváme dál na cestu. Jedem zase směrem na Denpasar a po asi 20km odbočujeme do vnitrozemí. Ujedeme ještě dalších 25 km a jsme na místě. Je tu najednou nějak rušno, hlavní ulice je plná lidí a krámků se suvenýry. Také je tu spousta obchodů, restaurací a hotelů. Najednou ta Indonésie zase vypadá naprosto jinak. Ptá se, kde chceme vyložit a tak se necháme vyložit nahoře na hlavní křižovatce, kde končí Monkey road. Vystupujeme a já jdu hledat hotel podle doporučení Portugalců ze Serayi. Po cestě nakouknu do několika, menších soukromých domku, kde nabízejí ubytování. Cena se pohybuje okolo 150 tis. V jednom narazím na cenu 100 tis a jmenuje se Arjana. Podívám se na pokoj, je to klasika. Pak se jdu ještě podívat do toho hotelu, co mám v plánu. Dojdu tam po chvíli a je docela pěkný. Cena je 200 tis. ale podaří se mi jí usmlouvat na 125 tis. Přesto nezůstávám a vracím se do předchozího hotelu za 100 tis na noc. Ubytuji se a po malém odpočinku se vydávám do ulic města. Procházím si většinu hlavní ulice. Cenu v restauracích jsou tu pěkné. Zastavím se v jednom obchodě s potravinami, kde si koupím vodu za 4 tis. a ve směnárně si vyměním 100 USD v kursu 11.850 za jeden USD. Zajdu do jednoho krámků, kde koupím nějaké suvenýry domů. Dají se tu dobře uplatnit mé smlouvací schopnosti a nikdo mi do toho přiblíže nekecá. Usmlouvám dva hedvábné šátky z 240 tis. na 150 tis. a pak ještě Saro z 200 tis. na 50 tis. Prám se v krámu, kde se dá dobře a levně najíst v nějaké místní restauraci. Doporučí mi jednu vpravo nad fotbalovým hřištěm. Jdu tam a pak se ještě jednou ptám místních lidí. Navedou mě do jedné malé uličky hned pod kopce vedoucí vlevo. Po asi 50m je na levé straně Warung AAA takový místní bufet. Shodou okolností jsem se na rohu zeptal právě majitelky. Tak jdeme k ní. Koukám do Menu a dá se tu najíst od 14 tis. Vyberu si něco za 17 tis a je toho docela dost a hlavně je to dobrý a rozumně pálivý. Potom se vracím do hotelu a cestou si fotím vyřezané stínítka z kokosových ořechů. V jednom krámě jsou vyřezané i bůvolí lebky a jdou v kostech vyřezané lidské lebky. To je pěkná práce. Bohužel takové věci odvést nejdou a hlavně kdo by se s tím tahal. Z kokosového ořechu by byla hned placka. Všude mi nabízejí taxi, masáž a večer pak lístky na balijské tance. Dojdu do hotelu a dopisuji deník. Později jdu spát.

Den 19

Středa 4.12.2013, 28°C, 8:00, Ubud, Bali, Indonésie

Ujeto 50 km

Dnes v 8h a venku je o poznání chladněji, než bylo ráno u moře. Ráno koukám na možnosti jak objet několik zajímavých míst v nedalekém okolí. Řeším to s majitelem hotelu a nakonec se rozhoduji zkusit sehnat motorkáře na celý den a objet to s ním. Majitel mi půjčuje mapu, a ukazuje mi v ní kde co je. Jdu k jednomu krámků, kde mi majitelka nabízí odvoz svým synem za 150 tis. Podle mapy je to tam 50 km, takže by měla cena být tak okolo 100 tis. Rozloučím se a odcházím jinam. Dojdu na hlavní ulici, kde se na mě hned vrhnou jiní naháněči a nabízejí odvoz. Dělán nezám a pak se jen tak ptám jako kolik by chtěli za tento můj okruh. Začínají přes 200 tis a pak se dostaneme na 150, 135, 125 tis. Tak se seberu a odcházím. Jeden na mě volá, že za 110 tis. Jdu dál a po chvíli volá, OK ser. Tak se vracím, ujistím se, jestli mě pochopil, kam chci a co za to. Na poslední místo se musí ještě kousek zajet a tak ze mě loudí tu 10 tis. navíc. Říkám, že jo. Tak nasedneme a jedeme hned za město. Na první křižovatce se dáme vlevo do kopce a jedeme vesničkami. Zastavuje mi u údolí ve vesnici Selamat Datangali, kde se nachází rýžové terasy. Jdu se tam podívat a udělat nějaké foto. Po chvíli se vracím a on se mě ptá, jestli mám rád kafe. Říkám, že jo a on ujede kousek a zastavuje v další vesnici Tegalalang u plantáží Bali Pulina, kde pěstují kávovníky a čajovníky. Ujme se mě nějaký

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

průvodce, který mi ukazuje celý proces zpracování kávy. Taky mi ukazuje nějaká zvířata, které se žíví kávovými boby. Jdeme do restaurace, kde se mě ptají, jestli chci ochutnat. Říkám, že jo a přinesou mi několik skleniček s čaji a kávou. Nejlepší je citrónový čaj, čokoládové a vanilkové kafe. Místní Balijské kafe už znám a do středu bych ještě dal nějaké Ginseng kafe. Nechutná mi zázvorové kafe a čaj a nějaké kafe s názvem Pure cocoa. Okolo jsou rýžová polička a je tu pěkný výhled dolů do údolí. Rostou tu pro nás samé exotické rostliny, co pěstujeme u nás doma. Jako tchynin jazyk, barevné kopřivy, ananas, tabák a spousta dalších, co ani nevím, jak se jmenují. Vracím se zpět, nasedneme na motorku a dojedeme k Tirta Empul. To jsou nejposvátnější prameny na Bali. Prameny vtékají do bazénů, kde se můžou věřící očistit. Za bazény je svatyně a okolí zdobí sochy, které zároveň fungují jako chrliče vody. Vzadu za svatyní je pak jeden menší chrám. Platí se tu vstupné 15 tis a musí se obléci Sarong. Naštěstí, jsem si ho už včera pořídil a tak nemusím platit zapůjčení jako na Besakih templu. Po prohlídce na mě volá, jeden děda na schodech a chce, abych si ho vyfotil s chrámem v pozadí. Je mi jasný, že je to samozvaný soukromník a po fotce bude vyžadovat příspěvek. Dám mu nějaké zbylé kováky, co mám v kapse. Vracím se zpět a musím projít kus mezi prodavači suvenýrů. Potom jedeme na druhou stranu města, kde jedeme takovými rozbitými uličkami až ke vstupu na Gurung Kawi. To jsou skalní hrobky vytesané v údolí říčky do skal okolo ní. Vstupné je zase 15 tis. Obléci sarong. K říčce se klesá po prudkém schodišti mezi stánky. Dole je vytesaný průchod ve skále, kterým se dostanu k hrobkám. Několik jich je vytesaných hned vlevo vedle mě. A několik dalších je na druhé straně. Spojuje je malý most. Před hrobkami na druhé straně je chrám s několika pavilóny. Na jeho konci vedou schody do džungle. Jdu se po nich podívat a najdu řadu dalších hrodek. Po skalách okolo teče voda a okolo je džungle. Vypadá to hodně zajímavě. Udělalo se zase pěkné teplo a je tu i dusno. Vracím se zpět a stoupání po schodech v tomhle klimatu mi dá docela zabrat. Na horu se vydrápu úplně turch. No aspoň, že je teplo a hned uschnu. Hned nasedneme a jedem zpět směrem na Ubud. Zastavujeme u Goa Gajah což je sloní jeskyně. Jsme už kousek od města a tak se rozhoduji poslat motorkáře pryč, protože se mu už očividně nechce jet na poslední místo s vytesanými sochami ve skále. Zaplatím mu 100 tis. s tím, že se na poslední místo dostanu sám a pak zpět do města. U vstupu se zase se platí 15 tis a zase sarong. Jde se po schodech v džungli dolů, kde je několik pavilónů a vzadu je malý chrám. Uprostřed je něco jako bazén s dvěma částmi od sebe navzájem oddělenými zdí. U zadní stěny stojí sochy, kterými do bazénů přitéká voda. A vlevo vedle nich je pak jeskyně. Vstup je tvořen takovou hlavou s ornamenty okolo. Od vstupu vede chodba a vzadu se rozděluje do dvou stran a tvoří tak jednu větší místnost. Na obou koncích jsou výklenky, kde jsou nějaké předměty a obětní dary. Vracím se ven a jdu po schodech dolů k řece. Napravo je ještě jeden bazén a nalevo před mostem je ve vodě několik velkých kamenů, na kterých jsou vytesané nějaké ornamenty. Na druhé straně je malá svatyně. Po schodech okolo se zase dostanu k nějakým stánkům. Cesta dál vede do džungle. Dá se po ní dojít do Yeh Pulu, ale na cestu džunglí to chce průvodce a ti zase chtějí 100 tis. Tak přeju po malém mostíku na druhou stranu a mezi rýžovými poli dojdou zase k templu u jeskyně. Pokecám s jedním Belgičanem a vracíme se společně ke vstupu. Na parkovišti nám zase cpou všechny možné suvenýry. Rozloučíme se. On na kole odjíždí do Ubudu, a já jdu po silnici ještě na Yeh Pulu. Někteří místní tvrdí, že je to kousek, jiní zase, že jsou to 2km. V papírech mám, že by to měl být tak 1km. Tak uvidíme. Dojdu za most a podle rady v krámu se dám hned doprava. Pak přeju rovinku a na první křižovatce zase vlevo a na další zase vpravo a ještě jednou vlevo. Dokonce je to i značeno takovými cedulkami, kterými se u nás značí ulice. Dojdu do slepé ulice, kde je na konci budka. Zase se platí obvyklých 15 tis. Sarong být nemusí. Jdu kousek po cestičce, chvílemi to tu smrdí, až k malé skále. Na začátku je průchod mezi kameny a pak je tu asi na 15m v malé stále po levé straně vytesáno několik soch vyobrazujících různé motivy. Jsou tu jen dva lidi. Holka a kluk. Dáme se do řeči. Ona je Němka žijící v San Franciscu a Mike je z Jižní Koree. Popecáme co a jak, doporučím jim nějaké tipy, kde jsem byl a tak podobně. Pak se vracíme ke vstupu. Ona má kolo a Mike má půjčenou motorku. Domlouváme, že mě hodí někam na křižovatku po cestě. Je z řízení docela rozhozený a tak je to docela hlína. Jedeme pomalu společně s cyklistkou, ta ještě zajíždí k jeskyni. My jedem dál na první křižovatku. Ptám se ve stánku, jestli se tudy někudy dostane Mike směrem na Klungkung. Paní nám vysvětluje, že musíme na druhou stranu. Tak mu to ukazují ve vypůjčeném kousku mapy, co mám u sebe. Dělá si foto na mobil. Rozloučíme se, ale je tu takový provoz, že neví jak se tu otočit. Jede tedy za křižovatku a zajede do protisměru na chodník. Když se tam chce otočit, zůstane motorka bezradně viset na obrubníku. Kouká na to, lomcuje s tím a nic. Tak k němu dojdou a ptám se ho, jestli nepotřebuje nějak pomoci. Tlemí se jak praštěný. Nadzvednu motorku jednou rukou a postavím jí zadní kolo na chodník. Pořád se chechtá, nasedne a mizí v davu na druhou stranu. Já jdu dál na Ubud dojdou ke krámu, kde si koupím vodu za 3 tis. a kousek vedle je

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

jeden turista na moto. Ptá se, kam jdu, tak mu říkám, že zpět do města. Vysvětluje mi, že ztratil klíč od motorky, a že jel sem a tady mu podle fabky v moto udělali jiný bez jakýchkoliv dotazů nebo problémů za 20 tis. Když si vezmu, jaký by byl problém udělat klíč u nás na motorku, a stalo mě to skoro 2000 Kč. Je z Anglie a říká, že tam by to taky byl problém. Nabízí mi odvoz. Tak jedem společně a v centru mu říkám, ať mě někde vyhodí, aby neměl problémy s policií. On nemá taky licenci a já zase nemám helmu. Projdu centrem a jdu do hotelu. Pokecáme s majitelem. Nabízí mi trek na sopku za 35 USD. Je to zlevněné, protože nejsou lidi. Pak si jdu dát kafe a sprchu. Po setmění se vydávám na večer. Dám si kuřecí na kari a suprově se najím za 25 tis. Mám nějakou protekční cenu u paní majitelky. Říká, že dnes nejsou zákazníci jen místní. Po jídle se vracím zpět do hotelu, kde dopisuji deník a později jdu spát.

Den 20

Čtvrtek 5.12.2013, 28°C, 8:00, Ubud, Bali, Indoné sie

Ujeto 0 km

Dnes vstávám zase po 8h. Nikam nespěchám. Dnes mám v plánu, prozkoumat centrum Ubudu. Dám si snídani a pak se vydávám do města do opičího pralesa. To je taková malá rezervace na konci hlavní ulice s názvem Monkey road. Projdu ulicí a žebračky vytáhly haranty a jdou do práce. Už se tu přeškolily na turisty a jak obměkčit jejich srdce a vytáhnout z nich nějaký ten peníz. Projdu celou ulicí a na každém kroku slyším haloo taxi, transport a nebo masáž. No ani není potřeba, než člověk projde celou ulicí je zmasírován důkladně. Na konci ulice je zatáčka vlevo a přímo v ní je vstupní brána číslo 2. Jetu docela dost opic. Jdu se podívat ještě kousek po silnici. Minu parkoviště a za ním je hlavní vstupní brána číslo 1. Jdu zaplatit vstupné 20 tis a pak jdu do parku. Všude okolo je spousta Makaků. Opice moc nemusím, ale docela to s nimi jde. Nejsou nijak agresivní a spíš s lidí nevšímají. Všude okolo mají spoustu žrádla a u vstupu ještě prodávají turistům opičí banány. Jak tvrdí. Projdu si hlavní cestu až k jezírku. Odtud se dám vlevo k templu. Je malý a zabere jen chvíli. Musíte si vzít sarong a saš (žlutý pásek). Po prohlídce se jdu podívat k bráně číslo 3. U ní se dá odbočit vlevo za jedním pavilónem a okolo novodobého divadla se dostanete na malý okruh džunglí, kam nikdo nechodí. Obejdu si malé kolečko a na konci je ohrada se čtyřmi jeleny. Vracím se zase zpět k bráně 3 a jdu zase do středu parku k jezírku. Odtud vede cesta dolů s do malého kaňonu, kde je další templ s prameny. Cesta vede přes most na druhou stranu. Most je tvořen těly draků a vedle něj roste strom co spouští dolů z větví nové kořeny. Most je tak pěkně zarostlý pod stromem a vypadá nádherně. Pod mostem v kaňonu teče malá říčka a nalevo na ní koukají dvě sochy varanů. Po pravé straně je bazén, s prameny, které do něj vtékají chrlíči. Na zadní stěně za ním je pak malinký templ. Je posazený do stěny kaňonu a je docela temný. Díky vlhku a pramenům je porostlý mechem. V LP píše, že je jak z filmu s Indiana Jonase. Musím podotknout, že svou atmosféru má a něco na tom bude. Cesta vede dál kaňonem okolo říčky až k poslednímu prameni. Je tu ještě jedna malá svatyně. Musí se vrátit stejnou cestou, tudy to dál nevede. Od bazénku, jdu k bráně 2. Jedna opice je pěkně drzá a jedné holce kus přede mnou tahá kabelku. Když jí nevyrve, skáče na kabelku, sedí na ní a lomcuje s ní. Ani nevím, jak to dopadlo, někam se mi ztratily. Vracím se do města, kde je zase pěkně dusno. Dnes je zataženo a tak vládne teplo a vlhko. Koukám po obchodech a sháním jeden druh masky. Kde jí mají tak za ní chtějí 250 tis. Včera večer jsem se nějakým zázrakem domluvil s jedním prodávčem, že mi jí nechá za 50 tis. Prvně řekl sice taky 250 tis., ale když jsem se zeptal kolik tak se opravil na 80 tis. Jinde mají zajímavější barvy, ale pod 100 tis. jsem se nedostal. Hledím krámek a nemůžu ho najít. Vlezu do jiného, kde mi tvrdí, že to za 50 tis není možné. Hledím dál a na třetí pokus ho najdu. Bez smlouvání dostávám domluvenou cenu a jdu zase zpět okolo krámu, kde jsem byl před tím. Prodávčka se mě ptá jako "tak co...". Ukazuju jí jakou mám za 50 tis, kroučí hlavou, že to není možné a ptá se, kde jsem jí koupil. Pak jdu do hotelu, kde si dám kafe, a pokecáme s majitelem. Nabízí mi trek na sopku Batung. Vyráží se tak, aby se bylo na vrcholu za svítání. Což je ve 2:30h. Tak říkám, že jo. Volá do kanceláře, ale nemají lidi, tak se nic nekoná. Zkouší jinou a taky nic. Doporučuje mi jednu v naší ulici. Jdu to zkusit a ti jedou. Ještě se mi podaří snížit cenu z původních 45 USD na 25 USD což je v místní měně 300 tis. Jak naschvál sotva to zaplatím, začne pršet. Naposledy se to stalo na Rice, jinak počasí vycházelo suprově. Měl jsem obavy tady na Bali ve vnitrozemí a celou dobu ani nekápllo až teď. Vracím se do hotelu a pozoruji Rusku, jak drezíruje personál, že chce uklidit pokoj. Taky nechává všude pořad svítit, dívím se, že jí ti komáři nesežerou. Pak rozbije všechno na stole no to je mazec. Každý má k dispozici hrníček na kafe, nebo čaj, sklenici s cukrem a kávou a ještě termosku s horkou vodou. Jak hlásá cedule u vchodu. Plus horká voda neznamená horkou sprchu. Přestane pršet

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

a já se jdu podívat na vodní palác Pura Taman Saraswati. Je hned kousek pod mým hotelem. Sotva do něj vstoupím, začne pěkně pršet. Tak se tu posadím a počkám, až to přestane. Před chrámem je takový prostou a ještě před ním je bazén. Prostředkem k prostranství před chrámem vede most. Okolo jsou sochy a ve vodě lekníny. Samotný chrám je do červena se zlatou a je pěkně vyzdoben. Když přestane, jdu se podívat dovnitř. Uvnitř není nijak zvlášť velký, ale je pěkný. Je tu několik pavilónu ve stejných barvách a spousta soch a kamenných bran okolo. Po prohlídce se vracím na hlavní ulici Ji Raja Ubud a jdu dál doleva. Dojdu k jednomu menšímu chrámu a tak se na něj zajdu podívat. Ptám se lidí, jestli můžu. Říkají, že když nemám sarong tak jen na kraj. Odpovídám jim, že mám a pak není problém. Projdu si chrám a kouknu i na věšící, jak se tu skupinově modlí. Potom se vracím zpět, stejnou cestou do centra podívám se na Ubudský palác, kde se konají večerní představení. Právě tu hraje místní kapela a tak si poslechnu jejich hudbu. Prohlídnu si část paláce, která je přístupná. Zajdu se ještě podívat na tržiště, kde jsou jen prodavači suvenýrů. Najdu jeden Warung, kde se najím za 15 tis. Ve směnárně, kde měli nejlepší kurs kousek nad kopečkem od Opičího pralesa je obchod, a v něm malá směnárna. Vyměním 100 USD za 11.900 za jeden USD. Vracím se zpět a zajdu se podívat na Balijské tance v Ubudském a pak i ve vodním paláci. Vracím se od hotelu, kde si udělám čaj a dopisuji deník. Venku zase sprchne a někde v dálce hřmí. Doufám, že to přejde.

Den 21

Pátek 6.12.2013, 20°C / 32°C, 2:00, Ubud, Bali, Indonésie

Ujeto 100 km

Dnes vstávám ve 2h ráno. Beru si jen foťák, vodu a nějaké náhradní věci na sebe. Ve 2:30h čekám před kanceláří, kde jsem si koupil lístek na odvoz. Po nějaké chvíli zastavuje nějaké auto o kus dál v mé ulici, ale nic se neděje. Po 15 min. dojede auto ke mně a nakládá mě. Čekal u nějakého hotelu na jednoho z cestujících, ale ten se nedostavil. Jedem na hlavní ulici a doprava na konec města, kde jsem se byl včera podívat na jeden templ. Zde už čeká jeden starší pán ze Švýcarska. Nastoupí a řidič jede ještě po té samé ulici pro posledního cestujícího. Stojíme tu zase asi tak 15 min než se vrátí s jednou holkou z USA. Takže naše sestava je kompletní a my se vydáváme na opačnou stranu. Začíná pršet, tak jsem zvědav co z toho treku na Batur bude. Jedeme stejnou cestou jako první den s motorkářem. Okolo rýžových teras a čajových plantáží dál do hor. Pak přestává pršet a venku je mlha. Zastavujeme u jedné plantáže, kde dostaneme palačinku s banánem a ochutnávku čajů a kávy. Američanka to jen rozreje a prý už nemůže. Pak si od ní vezmu kreditku a na terminálu platí za trip 600 tis. Se Švýcarem se hrozíme. No asi na to mají že. Odbočujeme doprava a jedeme dolů. Po hrbolaté a úzké silnici dojedeme na nějaké parkoviště s kasou. My už neplatíme a přidělí nám průvodce, se kterým se rovnou vydáváme na temnou cestu naproti parkovišti. Jde se potmě a před sebou vidíme jen několik světýlek rozestých různě v kopci. Nejprve je to taková procházka a pak dojdeme nějaké skupiny. Cesta se najednou zúží a začne strmě stoupat. Více méně pak už lezeme cik cak nahoru prudkým stoupáním mezi lávovou sutí. Člověk musí být opatrný, ale jde to docela dobře. V polovině si děláme jednu z krátkých zastávek a po chvíli se začíná rozednívat. Posledních 15 min už jdeme za světla. Za chvíli jsme na vrcholu, kde je taková bouda (restaurace), kde mají pár kousků něčeho k napití, nebo čaj, kafe a tak podobně. Čekáme na rozednění. Venku je chladněji, ale i tak je stále teplo. Dáme si snídani, kterou náš průvodce nese sebou. Je to toust s banánem a k tomu vejce na tvrdo. Američanka nakousne toust jako myš, pak ho vrátí na talíř. Pak si na toust oloupe vejce a z něj vydoluje žloutek. Pak zase očistí toust od skořápek a vezme si ho. Už by mě z ní vezli. Ta je horší než malé děti. Začíná vycházet slunce a se sluncem vylézají i opice. Ty hned berou útokem odpadkový koš a pak jídlo turistů. Američanka se jich bojí a tak jí seberou ten toust a zdrhnou. Dělán foto vycházejícího sluce na sopku Abang 2153 m.n.m. naproti. Okolo jsou mraky a dole pod námi je v obrovském kráteru jezero Batur. Pohled je to nádherný. Pak se jdeme podívat k hlavnímu kráteru sopky, která je o malý kousek dál. Je to pěkná hluboká díra, ze které stoupá sem tam kouř. Je tu cedule s názvem hory a její nadmořskou výškou 1717 m. Od zdola je to zhruba 700 m převýšení. Udělám si nějaké foto a jdeme se podívat o kousek níž do jedné jeskyně, nad kterou jsme vlastně před chvílí stáli. Chvilí tu pobudeme a pak se vracíme k boudě a potom se vydáváme na cestu zpět. Jde se stejnou cestou ta prudká část a pak po cestě kam vyvázejí auty ty líné turisty. Procházíme okolo políček, kde místní lidé pěstují hlavně cibuli a rajčata. Jinak je na pravé straně lávové pole. Vlastně Batur je sopka v obrovském kráteru, který kolem dokola. Dojdeme zpět na parkoviště k autu, kde se rozloučíme s průvodcem teda aspoň my se Švýcarem a ještě vyplňujeme dotazník, jak jsme s ním byli spokojeni. Pak nasedneme a jedeme se podívat k jezeru, kde jsou termální prameny. Je to,

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

ale snobská rezidence s bazény, kde chtějí za vstup 150 tis. a nechají nás se podívat jen na přibližné bazény. Objedeme to ještě z druhé strany, ale hlídač chce i za to že se podíváme na jezero 10 tis. Tak mu na to kašleme a vracíme se k autu a jedeme zpět do města. Jedem stejnou cestou. Zastavujeme u rýžových teras v Telallagangu. Zpět jsme něco málo před 11h. To už dnes nic nestihnu, tak se vracím do hotelu, kde si prodlužuji pobyt ještě o jeden den a rovnou ho i zaplatím. Vyrazím hned ráno. Odpočívám a mí sousedé teprve vstávají. Dostanu snídaní taky. Ani jsem s tím nepočítal, ale proč ne. Potom se jdu podívat do města a zjistit nějaké info. K jezeru Bratan je to daleko, tak už se tam taky nedostanu. Škoda je tam pěkný templ Danau Bratan na břehu. Projdu se po městě, kde je strašné vedro. Chtěl jsem si koupit vodu, ale nevzal jsem si vůbec nic, tak se vracím do hotelu. Dám si sprchu a odpočívám. Sousedka od vedle, pořád něco mydlí do telefonu, pak všude volá a něco si rezervuje. Potom letí do města, za chvíli se vrátí a kolotoč se opakuje. Dopisuji deník a později k večeru jdu do města ještě jednou. Zajdu si na večerku a něco nakoupit na zítřejší přesun. Zjistím, odkud jezdí bema. Jezdí od marketu z hlavní ulice.

Den 22

Sobota 7.12.2013, 28°C, 7:00, Ubud, Bali, Indoné sie

Ujeto 400 km

Dnes vstávám v 7h a balím si věci. Po snídani se vydávám k marketu, kde hledám hnědé větší bemo. Ptám se u prvního, kde nakládají na střechu nějaké listy. Řidič mě posílá k jinému, které stojí a kus dál. Sotva se k němu přiblížím, ptají se mě, jestli jedu do Batubulanu. Domluvíme se na ceně, v podstatě bez problémů. Cena je 15 tis. ještě tu dost dlouho čekáme, až se sežene několik dalších cestujících. V 8h odjíždíme a po cestě několikrát sprchne. Zastavujeme v Batubulanu před autobusákem a řidič mi ukazuje, tím, že musím počkat, až se naplní, nebo 20 tis. Tvrdí, že mě odveze na autobusák samotného jako taxi. Tak dávám 5 tis na víc a jede se ihned. Po cestě zase několikrát sprchne, ale je pěkné teplo. Na autobusák přijíždím e po 30 minutách v 9:45h. Hned při vjezdu naskočí dovnitř naháněč a snaží se sehnat pro sebe provizi. Vystoupíme a já se jdu podívat na jednu kancelář, kde jsou vystavené ceny s destinacemi. Cena do Yogyakarta je 275 tis., tak se ptám naháněče, kde se dá koupit lístek a který je to autobus. Odvede mě k jednomu, okolo kterého pobíhají naháněči a snaží se ho naplnit. Jedna paní je v tričku stejné společnosti jako je autobus a tak u ní vyplním lístek a zaplatím 270 tis. Můžu si vybrat nějaké z volných míst. Vybírám střed. Dám si batoh do zavazadlového prostoru. Čekám venku u autobusu a zase se přizene přeháňka. Pak ji ještě duchaplně jdu vyndat mikinu z batohu, ty jejich klimatizace už znám. Vždy to mají na plno a uvnitř je strašná zima. Pak mě paní zažene do lednice, s tím, že se za chvíli pojedou. Dřepíme uvnitř dalších 2,5h než zbudou jen tři volná místa. Pak se konečně ve 12:30h vydáváme na cestu. Jedem po pobřeží na západ do přístavu Gilimanuk (koukám na cenu za pěší na loď a ta je 6,5 tis.). V 16h najíždíme na poslední trajekt na mé letošní cestě. Je to nejkratší vzdálenost a na Jávu. Hned se vyplouvá, cesta trvá 30 min. Na druhé straně opět čekáme až se uvolní přístav v Kapatangu. Tentokrát pouhých 45 min. Mají tu spoustu lodí, ale nevím na co, když všude okolo stojí a čekají, až se uvolní nějaké molo. Vracíme se do autobusu a vjíždíme na Jávu. Venku už je to opět muslimštější. Okolo jsou mešity, ale je to tu čistší než na Floresu a Lomboku. Jede se lesem a zahlédnu sem tam opice a dokonce i jelena. Řidiči autobusů to mají jako závody v předjíždění. Jakmile je nějaký kousek místo, tak to zkoušejí různě předjet. Permanentně jedou na prostředku a uhýbají jen na poslední chvíli. Venku se stmívá a v jedné vesnici pobíhá úplně nahatý típek vedle silnice. No to je mazec, kde to jsem. Jinak se nic moc neděje. Zastavujeme u jedné restaurace a autobusový poskok nám rozdá vouchery na jídlo, které je v ceně. Restaurace vypadá docela solidně. Už jsem si zvykl, že autobusové společnosti vždy zastavují u toho nejhoršího pajzlu po cestě. Jdu si dát rýži s nějakou omáčkou a k tomu dostanu kus kuřete. Je to dobrý, jen to hnědý vejce netestnu. Po jídle se jede dál a šílenci s klimatizací přitvrdili, všichni se přikrývají a mrznou. Větráky sou vylámaný a tak nejdou zavířit. Je to taková síla, že namrznou i okolní hliníkové lišty a plastové kryty větráků. Pak z nich kape voda na nás. Naštěstí můj soused vystupuje a tak se posouvám na jeho místo a celou noc mám dvousedáčku pro sebe. Bohužel na mojí stranu jsme musel nasměrovat větráky, a tak jí nemůžu plně využít. Tentokrát moje mikina 725, které se mnou jezdí vždy a všude poslouží jako deka. Je to takový můj všestranný pomocník. Všichni tu chrchlají jak o závod, dalo by se to nazvat chrchlousem. Podaří se mi usnout a probudím se chvíli před půlnocí, kdy už v autobuse zůstalo jen několik posledních lidí. Ve 23:45h už místního času (tj. o hodinu méně než na Bali) zastavujeme na autobusáku v Surabayi. Všichni vystupují, což jsem docela rád, asi se

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

bude přsedat. Beru si věci a odvedou mě k jinému autobusu. Hned se nasedá a o půlnoci se vydáváme dál na cestu.

Den 23

Neděle 8.12.2013, 31°C, 0:00, Surabaya, Jáva, Indoné sie

Ujeto 400 km

Pokračujeme v cestě. Jsem s ostatními pěti cestujícími na zadní sedačce jako sardinky v konzervě. To dovnitř ještě nacpali, všechna zavazadla. Tito řidiči se dají bez problémů nazvat závodníky. Rvou to, co to jde, nepřibrzdí ani přes díry i po krajnici to berou stejným stylem. Nejlepší jsou průjezdy nádražími a vjezdy a výjezdy z nich. Mají tu takové nájezdy a ani na těch nepřibrzdí. Všichni uvnitř lítají nahoru a dolů jak v mixéru. Nějací lidé v čekárnách je vůbec nezajímají, proletí kolem a zase dál. Asi dvě motorky to měly fakt na krev. Jeden, nechápu, ani jak to projel, a ustál to, museli být milimetry. Nicméně v tomhle se spát nedá, koukám, jak venku svítá. Po chvíli jsme na místě v Yogyakarta. Zajedeme na autobusové nádraží, kde vystupuji. Vrhá se na mě naháněč, ale jdu se podívat do LP. Pak zajdu, o patro víc zjistit informace o autobusech do Jakarty. Cena je 160 tis. dá se vybrat mezi klimatizovaným a levnějším bez klimy. Cena je plus mínus 20 tis. Zjišťuje mi cenu letenky, ale tu musím zaplatit až někde v nějaké kanceláři letecké společnosti. Cena je 550 tis. Což docela taky jde. Podívám se dnes po městě a vyberu si, jestli poletím, nebo pojedu autobusem, také mohu jet vlakem. Na výběr je toho tady víc, ale prý to musím zabukovat včas. Tak dneska se zaměřím jen na toto. Domluvím si s ním odvoz do hotelu za 10 tis. jeho kamarádem na moto. Rovnou si s jeho kamarádem domluvím na zítra cestu na Borodubur a zpět za obvyklých 150 tis. Pak naskočíme na motorku a odveze mě do Metro Guest House. Mají tu pokoj za 175 tis. a sleví 50 tis. Nechci platit víc jak 100 tis. za noc. Jdu hledat jiný. Naproti je jeden za 135 tis. a tak jdu hned vedle do Hotelu Cepuri, kde se ubytuji za 80 tis. (www.cepurihotel.com). Na recepci vyřídíme papíry a zaplatím za čtyři noci 320 tis. Přijíždí sem sanitka a jdou do jednoho z pokojů. Pomyslím si, že by ostud odvážely hosty sanitky. Jednomu pánovi se udělalo nějak špatně, tak se na něj šli podívat. Měli sebou naslouchadlo a nějakou malou krabičku a to bylo vše. Pak dopisují deník. O něco později se vydávám do města. Mým cílem je najít kancelář letecké společnosti Lion Air a zarezervovat si let do Jakarty. Tím bych měl poslední přesun vyřešen. Jinak je tu ještě možnost autobusu, který jede okolo 12h a nebo pak ještě vlak a ten jede okolo 8h. Jdu do ulic a dojdu na první velkou křižovatku. Dál rovně je vidět spousta billboardů, tak jdu tím směrem. Je teplo zase přes 30°C. Pak v dálce na konci ulice zahlédnu logo a název společnosti, kterou hledám je přímo na ulici Brigjend Katamso. Jdu do kanceláře a koukneme na volné termíny. Lítají každou hodinu snad od 6h ráno. U letu mají číslo 0 - 7 a tím jsou dány ceny. Vyberám jeden, tak abych to měl bez problému a honění od samého rána. Odlet je v 10:50h a na letišti musím být v 9h. Tak to bych měl, bez problémů stihnou i se snídaní v hotelu. Letiště je v Jakartě jen jedno, prý to možná bude jen jiný terminál. Tak to mám na přesun půl dne. Kupuji tedy letenku a platím kartou 330 tis. (což je na naše asi 500kč). Je to ještě o 200 tis. tis levnější než co mi nabízel pán v turistické kanceláři. Tak dopravu mám vyřešenou. Zbytek dne trávím couráním po městě okolo sultánského paláce. Zastavím se na stejné ulici ještě v několika obchodech s motorkami, abych okoukl jejich sortiment od skútrů po 250ky. Větší obsahy tu nemají. Jen jednu 650, tam mě na ní posadí a fotí si mě. Nedá se odbýt a musím mu dát foťák, aby mě na ní vyfotil. Solidně pokecáme, ukazuje mi ceník. Malé motorky mají na naše tak za 20 tis a 650 stojí zhruba 100 tis. Což je za značkové motorky Yamaha, Honda, Suzuki a Kawasaki dobrá cena. U nás jsou o dost dražší. Jdu dál a narazím na jeden pětipatrový obchoďák s elektronikou. Uvnitř je vše od kabelů, přes telefony, tablety, foťáky až po tiskárny, NB, PC a TV. Nechápu, jak se jich může tolik vedle sebe uživit. Nicméně ceny jsou stejné jako u nás. Pak jdu okolo paláce a narazím na nějaký lunapark se spoustou kolotočů. Chvilí se tu podívám a na stánky ve kterých všude na ulici nabízejí klasické indonéské jídlo. Balí ho do navoskovaného papíru, nebo do igelitáku. Dojdu k vodnímu paláci, ale návštěvu si nechávám na jindy, až bude více času. Dojdu na jiné malé náměstí. Po cestě na mě všude pokřikují rykšáci, jestli nechci odvoz. Na náměstí je pódium a okolo je několik stánků ve, kterých probíhají nějaké reklamní akce. Zastaví mě tu jeden místní doktor. Je tu s dětmi, které dělají vedle bubliny, a chce asi trochu pokecat. Tak se tu s ním chvíli zdržím. Pak dojdu k bráně do města a podívám se na bývalé opevnění se střílnami. Brána i zdi okolo jsou naprosto celé bílé a z vnitřku se dá po schodech vyjít nahoru. Vracím se po ulici Mayjend Sutoyo ke křižovatce odkud jsem vyšel z mé ulice. Po cestě začíná pršet a tak se zajdu schovat do nějakého hračkářství. Když už jsem tu, vyberu holkám nějakou blbinu, aby měli něco z cesty na hraní. Ceny tu mají parádní a ještě se dá smlouvat. Stále prší a tak pobudu docela dlouho.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Když to poleví, jdu dál, ale dojdu jen na křižovatku a kousek za ní a musím se schovat ještě jednou. Jakmile to zase poleví, teď to bylo i s bouřkou. Vracím se do hotelu. Problém je, že ulice jsou všechny stejné. Všude jsou restaurace, hotýlky, které si jsou podobné, a okolo je spousta stánků. Ke všemu moje ulice se jmenuje stejně jako další dvě Prawirotaman. Liší se jen římskou číslicí na konci, což v mapě, kterou mám, z nějaké turistické kanceláře není. Tak je zkouším. Najdu nějaké informace, kde mají internet zdarma, protože v mém hotelu Cepuri není připojení a naproti v Metro GH jsou docela neochotní. Vracím se do hotelu, kde nervovým plynem zmasakruju koupelnového švába a dám si sprchu. Začalo zase pršet a docela vydatně. Když déšť povolí, jdu se podívat ven, když zase přidá, tak zajdu na kafe do internetové kavárny, ale internet ti mají přes logování v prohlížeči a pak nejde email klient. Dám si kafe za 4 tis. a internet na hodinu za 4 tis. Venku stále prší a kluk od jiné restaurace kousek vedle mi nabízí, že mi půjčí deštník. Tak jo obejdu několik kanceláří a nakonec seženu jednu, kde nabízejí cestu k třem templům za 70 tis. bez snídaně a 80 tis. se snídaní. Objednám si to na zítra. Jezdí se tak, aby se za svítání bylo na Borobuduru. Mám spíš obavy, aby jen nepršelo. Vyráží se ve 4:45h, z čehož moc nadšený nejsem. Kupuji to a uvidíme zítra. Původně jsem jeden den chtěl jet na Borobudur a druhý na Prambanan. Tady je ještě k tomu jeden malý Mendut, který je po cestě. Vyděsí mě jen cena vstupného, která by měla být skoro 400 tis. Na to musím zajít vyměnit ještě aspoň 50 USD. Kupuji lístek jen na dopravu a vstupné si zaplatím sám na místě. Jdu na večeri a po cestě vyměním 50 USD v kursu 11.850 tis. Pak jdu na jídlo na hlavní ulici do restaurace, která docela ujde vzhledem. Najím se tu za 15 tis. Když se vracím zpět a už neprší. V krámě kupuji dvě vody v akci obě za 5,5 tis. Jdu vrátit deštník a zastavím se v informacích na netu, ale foto se mi odeslat stejně nepovede. Pak jdu do hotelu a v jiné kanceláři si půjčuji deštník na zítra jen tak pro jistotu. Vracím se na hotel, ruším motorkáře, co byl domluvený na zítra a jdu spát.

Den 24

Pondělí 9.12.2013, 29°C, 4:30, Yogyakarta, Jáva, Indo nesie

Ujeto 100 km

Vstávám po 4h a balím si věci na dnešní cestu k templům. Auto přijede na čas a jedeme pro druhého cestujícího. Ten, ale u hotelu nečeká a tak se telefonuje. Pak se vymyslí, že když druhý nejede, přehodí mě do jiné kanceláře, kde mají v jednom autě ještě volné místo. Můj řidič mě tam odveze a já si přestoupím. Je nás pět. Jedem hned z města v autě jede klima na plný pecky a venku drobně poprchává. Říkám řidiči, že je tu zima aby to vypnul, ale nereaguje. Zastavuje na benzínce, tak si jdu aspoň pro mikinu, kterou mám v kufru auta. Po chvíli se ostatní oblékají taky, a když mu to řekne další tak to konečně vypne. Venku je příjemně a oni mají všude mrazák, Já bych je nacpal na zimu k nám, aby si toho tepla vážili. Člověk sem jede za teplem a oni jsou padlí na palici. Na Borobuduru jsme v 6h, kdy se otevírá. Je to největší Buddhystický chrám světa. Venku je samozřejmě zataženo, takže se žádný východ slunce nekoná. Spíš se modlíme, aby nezačalo pršet. Jde se do místnosti, kde se kupují lístky. Cena je 190 tis. Angličanka má studentský průkaz. Je tu třetí měsíc a už je propadlý o nějaký ten týden. Bába to kontroluje, jak kdyby byla na hranicích, ale neuspěje. Musí zaplatit plnou palbu. Jediné plus je, že si za tu cenu můžete dát zdarma čaj nebo kafe. Pak jdeme dál parkem až ke schodišti vedoucímu přímo před chrám. Je to čtvercová stavba o několika patrech. Na každém z pater je ohoz se spoustou soch a reliéfů. Uprostřed každé strany je vchod a je nasměrován na jednu světovou stranu. Projdu si patra, až se nakonec dostanu na horní. Tam je několik pater s děrovanými kopulemi. Pod nimi jsou sochy Buddha. Uprostřed je pak stupa. Vzadu za chrámem jsou hory, ze kterých není nic vidět. Jsou celé schované v mracích. Po prohlídce, která mi zabere 1,5h se vracím k autu, kde je u jedné restaurace podávána snídaně. Dám si toust s marmeládou a k tomu dostanu nějaké ovoce a čaj. Mezi tím se přizene pěkný slejvák, ale po 15 minutách je zase pryč. V 8h nasedneme a jedeme kousek za město, kde zastavujeme u malého chrámu Mendut. Je to jedna budova, čtvercového tvaru. Je tu jeden vchod a jeden ohoz kolem dokola. Na stěnách jsou vytesány reliéfy a uvnitř je několik soch. Před chrámem je malý park a v něm jeden obrovský strom se spouštějícími se kořeny z větví. Po levé straně je Buddhystický chrám a tak se zajdeme taky podívat. Je tu pěkná zahrada s několika pavilóny okolo. V nich jsou sochy Buddha a podobně. V zahradě je pak několik zvonů, soch. Na začátku jsou po straně malé bazény s několika malými stupami ve vodě. Vracím se k autu a jedeme dál. Jedem směrem k sopce Merapi, ale není skoro ani vidět. Zase kus v mrazáku, pak to po žádosti na chvíli vypne a pak zase zapne. Už mě s tím sere, nejráději bych mu to kolečko vyrval a vyhodil ven z okna. Zastavujeme ještě u jedné dílny, kde zpracovávají stříbro. Ukazují nám výrobní proces, jak s malých stříbrných drátků vyrábějí všechny možné věci. Vedle je pak

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

obchod, kde si můžete za několik miliónů něco koupit. Po asi 50 km dojedeme konečně k poslednímu templu Prambanan. Toto je zase pro změnu největší hinduistický komplex v Indonésii. Jde se ke vstupu, kde se platí zase 171 tis. Kafe a čaj dle výběru. Venku je pěkně a svítí slunce. Jsem rád, že počasí nakonec vyšlo a nepršelo. Je to až zázrak na tohle období. Projdu kousek parkem a dostanu se na nádvoří s několika velkými chrámy. Okolo nich stojí několik dalších menších. Chrámy jsou s několika vstupy, ty menší pak jen s jedním. Zase mají ochozy a zdi zdobené sochami a reliéfy. Je to komplex několika chrámů, ale všichni chodí jen k tomu prvním největšímu. Vzadu jsou pak menší chrámy a svatyně. Je jich tu asi přes 200. Reliéfy vyjadřují různé hinduistické události a je tu také zvěčněn epos Ramajana. Prohlížám chrámy a na největším narazím na nějakou skupinu studentek s učitelkou. Přijdou na nápad, že se budeme společně fotit a tak se to docela protáhne. No zase je aspoň nějaká sranda. Prohlídnu si celý komplex a ještě archeologické muzeum uprostřed. V něm jsou nějaké vázy, sošky a různé stély a kameny s reliéfy. Jsou tu i fotky z objevení a odkrývání komplexu. Prohlídkou strávím 2h a pak se vracím k autu, kde už všichni jsou. Tak hned naskakuji do mrazáku a jedem zpět do města. To je odsud kousek. Je docela hustý provoz a tak nám to hodinu zabere. Vykládáme ostatní kousek pod vlakovým nádražím a mě odváží ještě kus přes město k sultánskému paláci. Nemůžu se dočkat, až z té lednice vypadnu a nebudu tam muset. Vracím se rovnou do hotelu a vracím zapůjčená deštník v kanceláři po cestě. Dojdu do hotelu, kde si dám sprchu a dopisuji deník. K večeru se vydávám vedle do ulice na internet a zjistit nějaké delší možnosti kam se tu ještě po okolí zajet podívat. Během toho co jsem v kanceláři, zase začne pršet. Probíhá to každý den skoro stejně. Ráno je zataženo a nic moc. Přes den se to vybere a svítí slunce. Na večer se to začne zatahovat a okolo 18h začne pršet. Jdu na jídlo. Dnes jsem se rozhodl podívat se do jedné restaurace na hlavní ulici, kde mají pečené kousky kuřat. Vyberete si jaký kousek a kolik jich chcete. Podle toho jestli je to noha, křídlo nebo prsa se odvíjí cena je to od 3 do 5 tis. Dám si dva kousky, dávají k tomu jen rýži a čaj s ledem (ice tea). Led vyhodím, protože slečna nepochopila, co po ní chci, a místo toho mi podala brčko. Celé mě to vyjde na 15 tis. To je dobrý, čekal jsem víc, ale nestěžuji si. Po jídle si chce pokecat jeden místní, co tu zajišťuje parkování motorek a umožňuje lidem odjezd od restaurace. Má píšťalku, tou zastaví dopravu a nechá auto od restaurace odjet. Za to dostává od lidí provizi. Problém je v tom, že umí jen názvy památek a jen několik slov anglicky. Tak si moc nepokecáme. Holka z restaurace se ptá, jestli jsem mu rozuměl, co chce. Tak říkám, že ne, na což říká něco ve smyslu, že je to jejich blázen. Z toho mají všichni záchvat smíchu. Rozloučím se a vracím se do hotelu. Cestou si ještě koupím něco k pití.

Den 25

Úterý 10.12.2013, 32°C, 8:00, Yogyakarta, Jáva, Indonésie

Ujeto 10 km

Budím se nějak brzo, někdo na chodbě řve. Vstávám po 8h a venku před pokojem mám nachystanou snídani ve formě jedné sladké housky a čaje. Je to největší slabota za celou moji cestu. Okolo 9h se vydávám ven. Venku je dnes pěkně modro sem tam nějaký bílý mrak. Taky je zas o poznání tepleji. Jdu rovnou do centra podívat se na Taman Sari. Cestou pozoruji chlapíka, jak na zemi vyrábí SPZky. Taman Sari je vodní palác, který využíval zdejší sultán. U vstupu je bílá brána a u ní je budka, kde se platí vstupné 10 tis. Projdu bránou a dostanu se, na jedno z nádvoří okolo jsou budovy s místnostmi. Před nimi je zahrada s velkými květináči a v každém rohu je postavený menší pavilón. Další branou se jde po schodech dolů ke dvěma bazénům. Jsou od sebe odděleny malým průchodem. Okolo jsou zase budovy s místnostmi a v jedné je sultánova postel. Jinak jsou prázdné a všechno je bílé. Po levé straně je vchod do budovy s věžičkou. V bazénech jsou malé fontány připomínající lotos a několik vodotrysků. Na druhé straně jsou zase schody, po kterých se dostanu zase na jiné nádvoří a na jeho konci je zase brána. Dá se na ní vylézt a podívat se zezadu na staré město s úzkými uličkami, která navazuje hned na Taman Sari. Jdu vpravo od poslední brány d starého města. Procházím se uličkami a hledám podzemí. To sloužilo sultánovi a jeho blízkým jako místo na modlení, aby nebyl nikým rušen. Mezi uličkami pak najdu tři nenápadné věže. Jednou krajní se dá po schodech sestoupit dolů pod staré město. Je zde chodba spojující všechny větrací věže, a na konci vede ke kruhové místnosti. Ta má dvě patra po obvodu a uprostřed je zvláštní schodiště. Spodní patro tvoří čtyři schodiště, z každé strany spojují podestu. Z podesty pak vede jedno schodiště do horního patra. Střed kruhové budovy je otevřený a tak je tu spousta světla. U vstupu je nějaký děda, který se dožaduje 1 tis. nevím za co. Vracím se zpět ke vchodu a kus dál je jiná budova se schodištěm. Chodba vede k jiné nedaleko vodního paláce. Sloužila jako cesta k podzemní modlitebně. V chodbě sedí žebračka a taky vybírá asi

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

za průchod. Vracím se zpět chodbou a kousek nad ní jsou ruiny, jak místní říkají vodního hradu. Je na malém kopečku a zbylo několik místností a stěn s chodbami. Prohlédnu si je také a pak se posadím v jednom z oken a koukám na město kousek pod mnou. Po chvíli se ke mně přisedne jeden průvodce a tak pokecáme. Od něj se dozvím, že Sultánský palác Kraton má otevřeno jen do 14h a tak bych měl jít, abych to stihl. Posílá mě z hradu na druhou stranu, než odkud jsem sem přišel. Je tu nějaké nové tržiště s fontánou, ale kromě několika povalujících se lidí uvnitř prázdných stánků tu nic jiného není. Projdu několika ulicemi, kterými jsem se procházel i první den a po chvíli jsem u Kratonu. Všude je spousta ryků a stánků se vším možným. Hlavně s batikou. Narazil jsem na pána, který šel na oběd a ukazuje mi průkaz, že patří nějak ke správcům Kratonu. Ukazuje mi v mapě, kde se dá koupit pravá batika. Tvrdí, že tady u Kratonu, Taman Saria a na hlavní ulici Malioboro je spousta padělků a není to pravá batika. Tahle se prý po vyprání rozpustí. Jakmile dojdou ke vstupu, jdu hned dovnitř. Platím vstupné 12.5 tis. a ještě chtějí 1 tis za foto. To neplatím. Jdu dál jednou z bran. Hned jsem na velkém nádvoří s několika budovami okolo a několika pěknými velkými, zdobenými pavilony uprostřed. K budovám po levé straně se nesmí. Nejzajímavější je bílá budova vzadu se znakem a zdobenými dveřmi. Do pavilónů se také nesmí. Jdu doprava průchodem na další nádvoří. Okolo je několik dalších budov, ve kterých jsou vystavené obrazy. V ostatních budovách je pak všechno možné od látek, oblečení, vázy, nádobí, oblečení, nábytku, bubnů a nosítek až po medaile a vyznamenání, různé listiny, knihy a podobně. Na koukání je toho spousta. Zajímavý je ještě jeden prosklený pavilón s pěknou výzdobou. Nádherný je jeho červeno zlatý strop. Opouštím palác, a vydávám se na ptačí trh, který se nachází ve spodní části ulice Bantul. Z centra jsem vyšel v horní části na ulici Ahmad Dahlan, takže jsem si to docela natáhl. Měl jsem jít na opačnou stranu. Jdu na roh a pak po ulici Wakhid Hasim okolo centra a ta rovnou navazuje na Bantul. Cesta mi zabere 1,5h. Cestou zahlédnu krámký, kde mají trička za 5 tis. a rifle za 10 tis. Tady už je hodnota peněz trochu jiná než v centru. Také banány tu mají za standardních cca 500 za kus, takže 22 jich mám za 13 tis.. Jinde chtějí 2 tis. za kus. Po cestě otravují rykšáci a nevědí o kolik si říct. Zkoušejí 20 tis a podobně. Jeden je hodně neodbytný a vytrvalý. Mám od místního pána namalovanou trasu rykšou o stejné délce a říkal mi, že nemám platit víc jak 4 tis. Dojdu k trhu. Je vlevo od silnice. U vchodu je malá kruhová pergola s fontánou uprostřed. Na ní jsou dva žlutí ptáci. Okolo jsou všude stánky se zvířaty. Je tu spousta ptáku, slepic, králíků, myší, veverek, malí varani, opice, kočky, psy, hadi, netopýři, rybičky a spousta dalšího. Hned bych nějaké to zvířátko třeba háďátko zachránil. Většina totiž neskončí jako domácí mazlíčci. Jedem pán vysvětluje, že varani by měli jít pak do ZOO, ale jestli je to pravda. Netopýři jsou prý dobří na potenci a tak podobně, když se mě ptá, jestli mám rád hady jako jídlo tak je mi jasné která tu bije. Opice v kleci sbírá a žere mravence z trubky hned vedle. Holt jiný kraj. Někdy taky pochybuji o tom, co prodávají ve stancích z čeho to je. No něco jíst musí ne. Zatahuje se, klekne mi baterka ve foťáku a tak se vracím uličkami rovnou k hotelu. Dojdu na hlavní ulici, kousek od hotelu, ale už to nestihnu dojít. Je to jak když se zapne vypínač. V tu ránu slejvák, ale tentokrát pořádný i s bouřkou. Silnice se změní v malou řeku a všude je tak 20 cm vody. Schovávám se pod střechou. Místní nasadili pláštěnky a fungují normálně dál. Já kousek popojdu k mé ulici s pomocí jednoho místního kluka s velkým deštníkem. Potom přestává na chvíli pršet a tak to přeběhnu nebo přebrodím těch asi 300m do hotelu. Dám si sprchu a dopíši deník. Okolo 20h si zajdu někam na jídlo a pak jdu spát. Cestou už bylo venku zase sucho.

Den 26

Středa 11.12.2013, 32°C, 8:00, Yogyakarta / Solo, Jáva, Indonésie

Ujeto 235 km

Budím se před 7h, ale ještě se chvíli válím. Pak se jdu nasnídat a po snídani jdu do centra za křižovátku na ulici Brigjend Katamso. Hned asi 20m za křižovátkou mají zastávku minubusy. Dle rady místních nasedám do autobusu číslo 2. Jedem k nádraží Lempuyangan. Vystupuji u stadiónu a kousek musím dojít. Platím 3 tis. jako místní. Venku je modro a už zase pěkné teplo. Na nádraží jsem před 9h a kupuji si lístek do Sola. Stojí 20 tis. a jede v 9:21h. Nádraží je opravdu pěkné, čisté a uklizené. Jdu na perón a čekám na vlak. Přijede přesně na čas a nastupuji dovnitř. Uvnitř je zase mrazák jak blázen. Doporučuji se na cestu vlakem obléci. Při koupi lístků máte rovnou i rezervaci do vagónu podle čísla a pak sedadlo. Jedeme hodinu a cestou si povídám s jednou místní paní, která jede za svým přítelem do Sola. Prý je tu vždy 4 měsíce a jinak je na Floridě v USA. Vystupuje o jednu zastávku dříve než já. Je to prý odtud lepší do centra města. Já jedu až na konečnou, kde vystupuji. Hledám nějaké turistické informace. Ty jsou uvnitř vlakového nádraží. Dozvím se také cenu za taxi k

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Candi Sukuh. Je to jednosměrně 300 tis. Tak se ptám po místní dopravě. Musím se dostat na autobusové nádraží, které je asi tak 15 min chůze daleko. Dá se také jet rykšou. Jdu pěšky dle rady jednoho policisty. Podél budovy, která je za třetí kolejí doprava a u silnice zase doleva. Na prvním semaforu zase doleva a za druhým už je autobusové nádraží Terminal Tirtonandi. Hned se prám po autobusu do Karangpandanu nebo Tawang Mangut. Odtud se už pak prý musí taxíkem a nebo ojekem (motorkář). Autobus najdu s pomocí několika místních a hned se jede dál. Autobus jede pomalu a stále někde zastavuje. Je 11h a všude okolo jsou školy tak je autobus plný školáků. Kteří se přepravují do ze školy, nebo mezi školami. Na jedné křižovatce docela dlouho čekáme, až je autobus narvaný k prasknutí. Pak jedem dál směrem do hor od hlavní silnice. Jedem skoro 2h a ve 12:30h jsem na autobusáku, kde mi ukazují, že mám vystoupit. Je tu několik motorkářů a jeden se mi nabízí za 200 tis. Tak chvíli smlouváme a pak se domluvíme na 120 tis. Nejdříve mi to přišlo docela dost, ale když jsem zjistil jak to pak je dál a jak je to daleko byla cena optimální. Domlouváme se na cestě ke dvěma templům a jednomu vodopádu. Jako k prvnímu jedeme k templu Candi Cetho, který je 17km daleko. Cestou tankujeme a musím zaplatit 2x vjezd pro moto po 1 tis. Je to vlastně svatyně a jsou z úplně jiného období než ostatní chrámy. Dost připomíná pyramidy v jižní a střední Americe. Jedem okolo čajových plantáží stále nahoru do kopce. Dojedeme až na úroveň mraků, kde se rapidně ochlazuje a zatahuje se. Počítám, že tady na úpatí Gurun Lawu se počasí zkazí dřív než dole a začne i dřív pršet. Kopec je tak velký, že motorka nejde a můj se odstrkuje nohama. Seskakuji, aby to vyjel. Dojdu k budce, kde platím vstupné 10 tis. Po schodech dojdu k první bráně, za kterou je malé nádvoří. Za námi je pak další brána s několika schody a po stranách jsou pavilóny. To se opakuje asi 4x. Na druhém nádvoří je na zemi nějaký oltář připomínající želvu a okolo jsou vytesané sochy. Jiné jsou pod přístřešky, aby byly chráněné před deštěm. Na posledním nádvoří je pak postavená malá pyramida. Obejdu si to a musím se vyfotit s několika místními. Pak se vracím stejnou cestou zpět. Nasedneme a jedeme zase zpátky, po několika km odbočujeme zase do hor k druhému templu Candi Sukuh. Ujedeme 12km. U silnice je budka, kde se zase platí 10 tis. Templ je v podobném stylu jako ten první. Má hlavní bránu pak je nádvoří se sochami a na druhém je pak pyramida. Před ní jsou tři želví oltáře a okolo je spousta soch. Byl to templ plodnosti a tak jsou na reliéfech erotické motivy. Může se i na vrchol pyramidy odkud je pěkný výhled na celý areál dole pode mnou. Napravo je pěkná vyhlídka dolů do údolí. Vracím se zpět a jedem k vodopádu Tawangmangu, který je zase 14km daleko. Dojedeme ke vstupu nějakými zkratkami. Platím 19 tis. Jdu džunglí asi 500m a pak dorazím k fontáně s želvou a kobrou. O několik desítek metrů dál je řeka a po levé straně asi 100m vysoký vodopád. To je opravdu paráda. Padá ze shora přímo z džungle dolů. Skála za ním se uzavírá a nikam jinam nevede. Je tu jen několik lidí a tak je to taky dobrý, že tu nejsou žádné davky. Chvilí tu pobudu a pokochám se tou nádherou. Pak se vracím stejnou cestou zpět. Dá se jít i k jinému vchodu u silnice. Nasedáme a vracíme se zpět na nádraží. Je to asi 10km a padla mlha z hor a začíná kapat. Kousek před městem už je mokro pěkně, ale vyhnulo se nám to. V jedné zatáčce vymete díru a ustřelí nám zadní kolo. Chytíme pěkný drift na jedu a pak i na druhou stranu. Naštěstí se to ale chytlo a ustáli jsme to. No nechtěl bych vidět, jak by jsme vypadali, kdyby ne. Protože se tu jezdí jen v tričku, kraťasech, sandálech a nejlépe bez helmy. Dojedeme na nádraží přímo u autobusu do Sola. Zaplatím mu domluvenou cenu a někam zmizí. Po 5 min jedem zpět do města je 15:30h. Autobusy mezi temply a vodopády také dál jezdí, ale jsou to malé vesničky, tak by to byl dost velký problém se tu nějak dopravovat. Obzvláště, když jste limitováni počasím nebo časem. Jede se rychle a na nádraží jsme v 16:40h. Říkám, že chci jet do Yogyi a tak mě rovnou navigují, kde najdu autobus do Yogyi. Procházím celé nádraží novou pěknou halou a připadám si jak na letišti. Rychle najdu autobus a jdu se posadit dovnitř. Cena je 12 tis. a v 17h vyrážíme z nádraží. Ujedeme kousek a zastavujeme na nějaké ulici, kde se do autobusu vrhnou prodavači všeho možného a brnkálisti, kteří za své umění vybírají peníze. Pak jedem dál a za chvíli je tma. Jede se pomalu a stále se shání lidi. Na konci města zase zastavujeme. Po chvíli je autobus narvaný k prasknutí. Pak už konečně jedeme. Lidi postupně ubývají a v autobusu se vystřídá asi 10 brnkálistů. Jedeme přes Prambanan a za ním začne zase pršek jak už je v Yogye normální. Na autobusák Giwangan dojedeme před 20h. Místní autobusy už nejezdí. Beru motorkáře za 10 tis a bereme si pláštěnky. V dešti mě odveze přímo před hotel. Prohodíme pár slov s majitelkou a ta říká, že tady prší od 14h. Dám si sprchu a jdu se podívat na hlavní ulici a hledám nějaký místní warung. Jeden najdu a dám si v něm místní jídlo. Někaké kuřecí maso se zeleninou v pěkně pálivé omáčce a k tomu rýži za 19 tis. Po jídle se vracím do hotelu a jdu spát.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Den 27

Čtvrtek 12.12.2013, 31°C, 8:00, Yogyakarta, Jáva, Indonésie

Ujeto 0 km

Budím se zase okolo 7h. Dopisuji deník a dávám si snídani. Zajdu majitelce doplatit za jednu noc navíc. Objednám přes ní taxi, na zítra ráno na 7:30h. Potom se vydávám ven, kde je zase pěkně a teplo. Jdu se podívat ještě jednou na ptačí trh. Podívám se na zvířata, která tu mají. Je dopoledne a tak je jich tu mnohem víc než, když jsem tu byl odpoledne. Chvilí se tu zdržím, když odcházím tak mi nabízí své služby předražený rykšák, který sem právě přivezl dvojici Španělů. Když mu říkám, že půjdu pěšky, tak mi začne vyprávět nesmysly jako, že je to nebezpečné a tak podobně. Dobrá taktika na turisty, kteří se leknou a nechají se pak od něj odvézt. Jenže on neví, že já už tu jsem měsíc a chodím všude a bez problémů. Odcházím a nechávám ho být. Jdu na vedlejší ulici a po ní jdu nahoru ke Kratonu. Cestou je spousta místních warungů. kde se dá najíst od 5 tis. Také je tu několik trhovců, kteří nabízejí ovoce a zeleninu za normální ceny. Dojdu až na křižovatku a dám se rovnou do centra. Za malým parkem, kde si lidi zkoušejí chůzi se zavázanýma očima, dám se do jedné malé uličky. Dá se jí projít k sultánskému paláci úzkými uličkami. Procházím jimi a děti na mě volají a mávají mi. Dojdu k paláci, kde ke mně přijde nějaký děda a ptá se mě tak klasicky na vše možné. Pak spolu zajdeme do nějakého předraženého obchodu se suvenýry, kde se všechno pohybuje od 100 tis výš. Potom se mě ptá, jestli jsem viděl, jak se vyrábí zdejší tradiční loutky. Odvede mě do jedné dílny hned vedle cesty. Jeden pán tu jednu právě vysekává dlátem. Dělají se do bývolí kůže. Dostanu vysvětlení, že je to z bývolů, kteří nežijí tady, ale na Sulawesi. Mají totiž nejkvalitnější kůži. Asi žijí zdravěji. Vysekávají do nich různě velké otvory dláty a ty pak tvoří různé ornamenty. Dlát se používá 25 a jsou vyrobeny z drátů kol používaných na motorkách. Dříve se používal k prosekávání různě silný bambus. Vedle se pak namalují. Vyjadřují určitou symboliku mysli, srdce a těla a tak podobně. Vedle mají malý obchod, kde je rovnou prodávají, ale zase ceny jako 600, 400 tis a podobně. Pak odcházím a jdu dál. Projdu zbytek Kratonu a vydávám se na ulici Maloboro. Je to hlavní ulice města. Všude je spousta obchodů, stánků s batikou a všemi možnými suvenýry. Jdu se podívat a něco vybrat, abych něco taky přivezl domů. Koupíte tu naprosto vše a jsem překvapen za jaké ceny. V obchodech už mají na sobě nalepeny cenovky a tak koukám na něco, co jsem pracně usmlouval na 50 tis. tak tady stojí 60 tis. Trička s asi nepravou batikou koupíte za 10 tis. a tak podobně. Tak se tu chvíli courám a něco vyberu. Potom se jdu posadit naproti k jednomu stromu. Dá se se mnou do řeči jeden student z Jakarty, prý se zítra vrací vlakem domů. Byl tu na tři dny za kamarádem. Lístek pro studenta stojí 50 tis. Ještě se tu zastaví jeden pán s tříletou holčičkou. Říkám jí ahoj a ona na to mě chytne za ruku a dá mi pusu. Tak se s pánem smějeme a musím jí za to aspoň pohládit. Pak na mě pořád kouká, i když odcházejí tak nekouká ani na cestu a motá se lidem pod nohama a vráží do nich. Pokecáme se studentem a ten pak odchází také. Zapomněl si tu tašku, tak na něj řvu. Naštěstí zareagoval a já mu ukazuji tašku. Rychle se pro ni vrací a je šťastný. Po chvilce jdu také. Vracím se zpět a v 17h někdo zase zapnul slejvák. Jdu se schovat mezi stánky a obchody. Po chvilce je zase po dešti a jen drobně kape. Dojdu na křižovatku, kde je hlavní pošta a, několik bank a jeden vojenský pomník. Udělám si tu nějaké foto a zjišťuji, že odešla stabilizace obrazu v objektivu. Ten foťák se úplně na letošní cestě vysypal. Uvidím, jestli to bude mít ještě cenu vůbec řešit. Tělo i objektiv, no uvidím, co budou chtít za opravy. Jdu se ještě podívat do lunaparku, kde je zase další spousta stánků se suvenýry a batikou. Jdu na hlavní ulici vedoucí k mému hotelu a vracím se po ní zpět. V jedné restauraci se zastavím na jídlo. Po ulici jdu dál a zastavuje u mě jeden motorkář, chce mě někam odvést. Říkám, že jdu, ale jen na další křižovatku. Tak mě odveze aspoň tam. Dělá řidiče a vozí turisty, jmenuje se Herry. Pak se rozloučíme a je se ještě stavím v Popeye, pro něco na později. Vracím se do hotelu, kde dopisuji deník. Kontroluji a balím bágel na zpáteční cestu. Zastavím se ještě v kanceláři poslat poslední várku fotek a potom se vracím zpět a jdu spát. Majitelka hotelu Cepuri po mě chce, abych ho doporučil, aby sem přijeli další cestovatelé.

Den 28

Pátek 13.12.2013, 31°C, 7:30, Yogyakarta, Jáva, Indonésie

Ujeto 25 km, Letadlo 700 km

Budím se před 6h a vstávám něco málo před 6:30h. Balím zbytek věcí a jdu si dát snídani, kterou už mám venku před pokojem na stolečku přichystanou. V 7h mám všechno sbaleno a když kontroluji pokoj, tak už na mě od recepce pokřikuje můj taxikář, který pro mě přijel. Beru si věci a jdu hned do

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

auta. Na recepci odevzdám klíč. S taxikářem se domlouváme na 60 tis. Ptá se mně, jestli mám všechno pas, letenku, foťák a peníze na taxík. Překontroluji hlavně, pas a letenky. Je to v pořádku můžeme jet. Venku je zase pěkně a teplo. Jedem podél kolejí směrem na Solo. Letiště je hned vedle kolejí. Koukám po cestě na Merapi, která měla v noci erupci. Bylo i malé zemětřesení, ale nic velkého. Lety se neruší. Na letišti jsme po 40 minutách. Zastavujeme před malým terminálem. Zaplatím a jdu rovnou do haly. Musím ještě hodinu počkat na odbavení mého letu. Odbavování ještě nezačalo a pán za přepážkou na mě mává, že mám jít k němu. Ukazuji mu letenku a říká, že je to OK. Přednostně mě odbaví a dá mi vybrat, jestli chci sedět do uličky nebo u okna. Beru okno, to je přeci jen zajímavější a nelezou přes vás lidi. Projdu kontrolou a čekám v hale na svůj let. Je to malé letiště a k letadlům se chodí pěšky rovnou po letištní ploše. Kouknu ještě na internet a v 10:20h začne nastupování do letadla. Odlétáme přesně na čas v 10:50h. Letíme hodinu a za chvíli zase přistáváme. Občas jsou venku vidět bouřkové mraky a pobřeží. Přistáváme a jdu si vyzvednout bágel. Ve 12:30h opouštím letištní halu a dám si mé nejdražší jídlo tady v Indonésii. Ptám se, kolik stojí a prodavačka mi říká, že 25 tis. Nakonec je z toho 52 tis. No nejraději bych jí poslal do ... Najím se a pak hledám žlutý shuttle bus, který zajišťuje zdarma dopravu mezi terminály letiště. Nastoupím hned do prvního a jedu na terminál 2. Vystupuji a hledám, odkud mi to odlétá. Měla by to být Gate 1. Venku se zatahuje a začne pršet. Jsou to pěkné slejváky a ty se střídají se sluncem celý den po 15 minutách. Já čekám v hale a ve spodním patře najdu malý IndoMarket, Je jich tu několik, kde se dá nakoupit za rozumný peníz. Také jsem zahlédl jeden supermarket na druhé straně parkoviště. Ten vypadá, že je o něco málo větší. Zde stojí voda 5,5 tis. a jinde 15 tis., I kafe tu mají za 6 tis. Dám si kafe a pokecám po ICQ na netu. Čas docela letí a pomalu se stmívá. Musím si schovat 150 tis. na odletovou taxu. Myslím, že bude nižší, ale kdo ví, pak bych zase musel někde něco měnit, nebo kdo ví co. K odbavení mám jít 3h před odletem, tedy ve 21h. Sedím v prostoru mezi halami, kde je pěkné teplo. Ještě si ho musím užít, pak už dlouho nebude. I v halách je pěkná zima. Pokáceme s cestujícím, z Anglie a po 21h se vydávám ke vstupu do bezcelní zóny. Po kontrole jsem vpuštěn a jdu najít přepážky, u kterých probíhá odbavení našeho letu. Přišel jsem asi 20 min po začátku odbavování a je tu strašná fronta. Fronta se hýbe strašně pomalu. Pak nám oznamují, že náš let bude o 2h opožděn. U přepážek probíhá zároveň i přebookování letů, protože spousta navazujících letů se pak nestihne. Ve frontě jsem skoro až do půlnoci. Já mám na přestup 3h a tak by se to prý mělo stihnout. U odbavení platím odletovou taxu 150 tis. A vyšlo mi to tak, že mi na památku zůstávají 3 tis. Po odbavení jdu k emigračnímu úředníkovy, u kterého odevzdám kartu, kterou jsem vyplnil při přiletu. Stihnu to ještě 13.12.

Den 29

Pátek 14.12.2013, 31°C, 0:00, Jakarta, Jáva, Indonésie

Ujeto 100 km, Letadlo 15 000 km

Procházím halami, ke své Gate. Po příchodu do haly u našeho letu dostaneme jídlo jako v letadle a u vstupu jsou termosky, kde si můžeme dle libosti brát kafe anebo čaj. Posadím se a pokecáme s Mohammadem z Afghánistánu. Dozvíme se spoustu zajímavých věcí. Je učitel na nějaké univerzitě v Kábulu. Čekáme a po 1h přistane letadlo boxing 777-300 a z něj začnou vystupovat lidi a pak i personál. Potom probíhá úklid letadla a nastupuje i nový personál. Okolo 2:30h začneme nastupovat do letadla. Máme zpoždění 2:45h, a tak jsem zvědav, jak to budu v Dubai stíhat. Po chvíli jedeme na runway a startujeme. Opouštíme Indonésii a vlastně už je definitivně po dovolené. Letíme celou cestu v noci a svítá až chvíli před přistáním. Někde nad Ománem. Koukám z okna na nádherné hory dole v poušti, které tvoří hranici mezi Ománem, Saudskou Arábií a Arabskými Emiráty. Klesáme a dole pod námi jsou vidět nádherné silnice táhnoucí se pouští. Okolo jsou pískové duny osvětlené vycházejícím sluncem. No to by byla paráda si tady zajezdit na motorce. Jdeme rovnou na přistání. Koukám ještě na mrakodrapy v centru a na tu 800m šílenost. Po přistání opouštím letadlo a mažu rovnou na přestup je 7:30 a za 20min začíná odbavování mého dalšího letu. Už při přistání na obrazovkách v letadle zobrazují, z kterých terminálů odlétají navazující lety. Já se musím přesunout na jiný terminál vlakem. Projdu kontrolou a pak spěchám, podle šipek na Terminál D. Proběhnu několik hal a spěchám k Vlak, který nám převezde do druhé haly. Tu taky proběhnu, na jejím konci najdu mou Gate. U ní už probíhá odbavování. Projdu kontrolou a jsem v hale, kde čekám na nalodování na palubu letadla. Je už tu docela dost lidí. Ještě chvíli čekám, ale jsem rád, že jsem to stihl. No divil bych se, kdyby to bylo jednou bez nějaké honičky nějakého letu. No musím podotknout, že když jsem cestoval autobusy, tak takové stresovky nebyly. Chvíli ještě čekáme v hale, kde je pěkný mrazák z klimatizace. Po chvíli nastupujeme na palubu letadla a startujeme. Letí se dalších 7h.

Cestopisy od Fictionp

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, nebo budete hledat radu můžete se mi ozvat na některý z kontaktů:

www.journey.cz, journey.cz@aol.com, 28057477 ICQ

Letíme nad Perským zálivem a přes Irák do Turecka. Nad Irákem jsou všude pouště a nad Tureckem se dostaneme nad hory, které jsou pokryté sněhem. Je to zajímavý rozdíl. Přeletíme nad Černým mořem a míříme do Rumunska. Sníh zmizel a po chvíli je všude pod námi jen deka z mraků, přes kterou nejde nahlédnout nikde kousek země. Přeletíme Maďarsko, Slovensko a jsme nad Českem. Od Brna klesáme na přistání. Celou cestu si povídáme se sousedem, který je z Jihlavy. Nad mraky je krásně a člověk si pořád neuvědomuje co je dole pod nimi za inverzi a za zimu. No máme se na co těšit. Proletíme mraky, míjíme dálnice a už jsme na zemi. Je 12h a při parkování letadla k východu, koukám na nabaleného tučňáka na přistávací ploše. Ach jo ten náš Praotec to teda vybral. Vystupujeme z letadla a jdeme pro bágly k pasům. Potom se rozloučím se sousedem a jdu ven do příletové haly. Hledám holky, ale nikde je nevidím. Najdeme se až po telefonátu. Lotři mi letí naproti na uvítanou. Tak chvíli pobudeme a jdeme se podívat na letadla na terasu, kde je zima jak v Rusku. Pak jdeme na parkoviště, a vydáváme se na poslední kousek letošní cesty. Jedeme po dálnici na Louny a domů. Doma jsme za hodinu a něco.

Závěr

Na letošní cestě jsem urazil přes 30.000km letecky a po zemi asi 2.000. Procestoval jsem několik těch větších ostrovů v Indonésii. Více méně všechno bylo bez problémů, asi je to díky tomu, že mimo hlavní turistickou sezónu nebylo nikde moc turistů a tak nebyl problém se sháněním ubytování. Jediný problém je shánění dopravy. To se dá, lehce a levně vyřešit pronajmutím motorky. Na naše to stojí tak 100kč na den. Bohužel já jsem si nevezl mezinárodní řidičák tak to nešlo. Všude je spousta policejních kontrol a tak jsem to raději neriskoval. Jinak organizované výlety se dají sehnat, ale mimo sezónu je problém, protože nejsou lidi a tak je to pro menší počet účastníků o něco dražší a musíte opravdu hledat a smlouvat, aby jste se dostali na rozumnou cenu. Shánění místní dopravy je taky docela problém snaží se vás pěkně oholit, ale nejhorší to bylo na Bali v Kungklukgunu, jinak to docela šlo. Cesta byla úžasná se spoustou zajímavých míst a lidí. Počasí také přálo a tak nezbyvá říct snad nic jiného, že to vyšlo tak jak jsem si představovat. Navštívil jsem vše, co jsme měl v plánu. Takže spokojenost.